XXXIII. ÉVFOLYAM, 32. SZAM Ára: 1,80 Ft 1977. AUGUSZTUS 11.

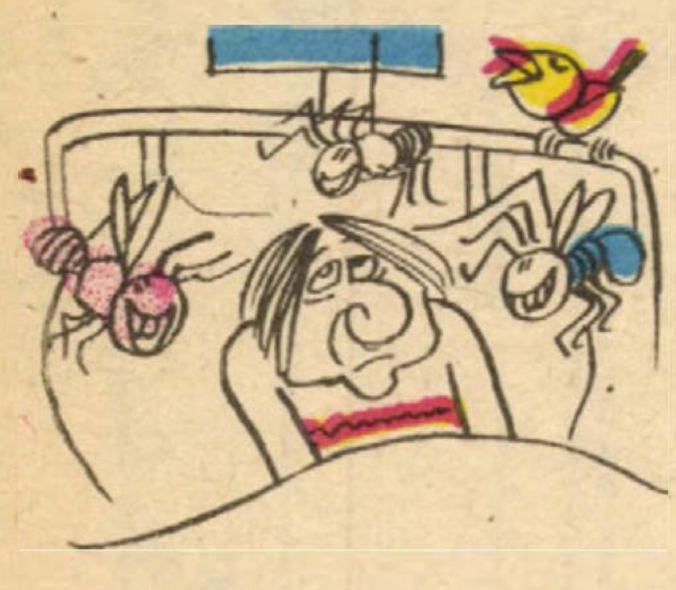
– És ha hazamegyek, miből épít neked az állam óvodát?!

KEDVES LUDAS!

SOKK

Valaki megkért, menjek ki a Völgy utca 9-be, ott egy kórházat találok, sok érdekes látnivalóval. Még hozzátette, hogy az intézet orvosai és nővérei semmiről sem tehetnek, ők is hosszú-hosszú ideje küzdenek a furcsaságok ellen, csak éppen rettenetesen magukra maradtak.

Egy szép villát találtam, ősparkban. A nap besütött a lombok között, a derék nagy fákon mindenféle madarak fütyörésztek, a kaputól szép, lapos terméskövekből rakott járda vezetett az épülethez. Itt-ott egy terméskő hiányzott, az ötvenméteres úton háromszor haraptam le a nyelvemet. Itt-ott egy terméskő billegett, ötször estem le a sámlitalpú szandálomról.

— Esőben fröcsköl is — mondta a kísérőm. — Olyankor spriccelt pizsamában járnak a betegek. Térdig spricceltben, nagyon mulatságos.

Hátul, a kisebbik épület mögött, fiók-Cséritelepet találtunk. Régóta kaszált gyomok erjedeztek, egy csomó kormos gerenda szerencsétlenkedett. Utóbbi több éve.

— Rovartenyészet — mondta a kísérőm. — A bogarak gyakran vándorútra indulnak, bemásznak az ablakon és a betegek párnáján pihennek meg. Az ilyesmi feltétlenül elvonja a páciens figyelmét a saját bajáról, csak hát nem mindenki rajong az ízeltlábúakért.

A konyhából nyaktörően szűk csigalépcső vezetett két szinttel feljebb, a tálalóba. Ezen cipelik a betegek a forró levessel telt hatalmas edényeket fel az ebédlőbe. Artistának is becsületére válnék ez a produkció. Étellift van, de most már éppen tizennégy éve, hogy nem működik.

— Néha meglódul az edény — mondta a kísérőm — s akkor a beteg a lábára önti a forró levest.

Akkor már mindent értettem. A sokk-kezelés a modern terápia hatásos eszköze. Persze pocsolyával, rovarral, levessel talán mégsem az igazi.

(P.)

BÉCSI FEHÉR

„Vajon miért nem lehet a boltokban bécsi fehéret kapni?" — érdeklődött levelében Papp Istvánné (1073 Bpest, Akácfa u. 51.) olvasónk.

Panaszát elküldtük a Fővárosi Háztartási és Illatszerbolt Kiskereskedelmi Vállalathoz, ahonnan a következő választ kaptuk:

„Értesítjük, hogy boltjaink készlettel jelenleg sem rendelkeznek. A Nagykereskedelmi Vállalat már hónapok óta nem tudja megrendeléseinket leszállítani, a termelő vállalatnál adódott termelési problémák miatt. Kérjük, szíveskedjék a Praktikolor fehér festéket — bécsi fehér helyett — alkalmazni, mely jelenleg kapható, és minőségileg tökéletesebb."

A választ nem tartottuk kielégítőnek, ezért telefonon kértünk bővebb felvilágosítást. Elemző magyarázkodás helyett a kiskereskedelmi vállalat megadta a nagykereskedelmi vállalat telefonját. (A módszer nem is rossz!) Megtudtuk, hogy a bécsi fehérből kevés a készlet, örülnek, ha a közületeket kiszolgálhatják. És aki nem közület? Annak más festéket ajánlanak, minőségileg jobbat, árban magasabbat. Kérdésünkre még elmondták,

hogy az Országos Érc- és Ásványbányák zebegényi telepe nem szállít bécsi fehéret. A vállalat pilisvörösvári központjánál folytattuk érdeklődésünket. A panasz jogosságát elismerték, de... Egy bányát megszüntettek és a nagyfokú munkaerőhiány akadályozza a termelést. Javasolták: ha a Ludas Matyi minden áron meg akar oldani valamit, oldja meg a vállalat munkaerőgondját.

A magunk részéről csak azt ígérhetjük meg: törjük rajta a fejünket! Ám jó lenne, ha ők is elgondolkodnának, hátha saját maguktól is rájönnek a megoldásra...

(f. i.)

KALAND A SAVOYBAN

— Kérem, ez helytelen felfogás. Még hogy elvesztette a hitét a vendéglátóiparban!

— Igen, mert az szinte sohasem fordul elő, hogy az éttermek saját magukat csapják be.

— Valóban, elég kellemetlen. Világosan emlékszem, a múlt héten tizenhét volt a rakott kel ára. Itt az étlapon pedig 13,70 szerepel...

— Csak azért szóltam, mert feltűnt, hogy kint a Savoy állórészében ennél többe kerül.

— Persze, tizenhét, abból lejön a tíz százalék, azért drágább. Csak tudnám, mit keres itt ez a 13,70? Nyomda, nyomdahiba. Akkor is becsaptuk magunkat, hiszen a vendégek csak ennyit fizettek.

— Senki nem vette észre, hogy ülve olcsóbb?

— Senki. Várjon, kérem, egy pillanatra, megnézem a kalkulációt, hátha mégis az árfelelős tévesztette el.

— Nos?

— Érthetetlen, tényleg olcsóbb. Leesett a kel ára. Nem a nyomda a hibás. Köszönöm, hogy szólt, gyorsan kijavítjuk az állórész árait is olcsóbbra.

— Jaj de jó, már megijedtem, hogy a benti ár a rossz. Tudja, manapság... és különben is, a hitem...

— Uram, visszaadom a hitét. Mégiscsak a vendég volt becsapva!

(selmeczi)

EGYÜNK-E A MOZIBAN?

Férjemmel rendszeresen és nagy kedvvel járunk moziba. Minden alkalommal lehűti azonban kezdeti lelkesedésünket az, hogy amint elkezdődik a film, a sötétben sok-sok cukros- és csokoládépapír kezd zizegni. Sokszor olyan hangosan bontogatják a kis cukorkákat, csokikat, ropit és hasonló csemegéket, hogy alig lehet hallani a szöveget. Nem ritkán még napraforgómag is akad, és két óra hosszai önfeledt szotyolázás és cukorkázás után valóságos csatatérnek néz ki a mozi az újra kigyulladó lámpák fényében.

Már sokszor gondoltam arra: miért van erre szükség? Nem elég a film — tegyük fel jó film — nézésének élvezete? Még enni is kell hozzá? Sajnos, csak én gondolkodom így, mert a minap a Film Színház Muzsikában egy egész lapot betöltő képes hirdetésre bukkantam, amelyen ez állt:

Színházunkba mindig vigyen magával! És a szöveg fölött egy csokorra való csemege: kavicscukor, francia drazsé stb. Egyszerűen nem akartam hinni a szememnek! Pontosan abban a lapban jelenik ez meg, amely mindig a komoly, tartalmas szórakozásra buzdít.

J.-né Szabó Ágnes
Debrecen, Thomas Mann u. 21.

VAS

Furcsa, megdöbbentő, de utólag persze már nevetséges eset miatt ragadtam tollat. A minap a Nyíregyházi Konzervgyár lecsóját fogyasztva valami megakadt a fogam alatt. Először azt hittem, hogy talán csak egy paprika szára, de aztán kiderült, hogy szó sincs róla, nem paprikaszár, hanem egy szép darab „kék fejű" szeg.

Az első ijedelemből magamhoz térve tűnődni kezdtem: a Nyíregyházi Konzervgyár aggódik a fogyasztók egészségéért és így akarja biztosítani szervezetük vastartalmát. Ebben az esetben én viszont inkább egy adag spenót mellett döntök.

Ha sikerül konzervspenótot találnom, abban talán még egy kalapács is akad a szeg mellé.

— **Csíki Ilona**, 3324 Felsőtárkány, Fő út 384.

A CÍMZETT VÁLASZOL

PARKETTA

A Ludas Matyi 26. számában megjelent, „Levélváltás a csüggedt panaszossal" című cikkel kapcsolatban az alábbi észrevételt tesszük.

Egyetértünk azzal, hogy a lépcsőház előterében kirakott parketta elszállítása késve történt meg. Ennek oka a szállítási kapacitás nagymérvű terheltsége mellett egy félreértett adminisztratív intézkedés volt. Vállalatunk a VIII. kerületben 44 000 bérleményt kezel, amelyek nagy része rendkívül elavult. 1976-ban 62 000 karbantartási munkát végeztünk el a megnövekedett felújítási tevékenység mellett.

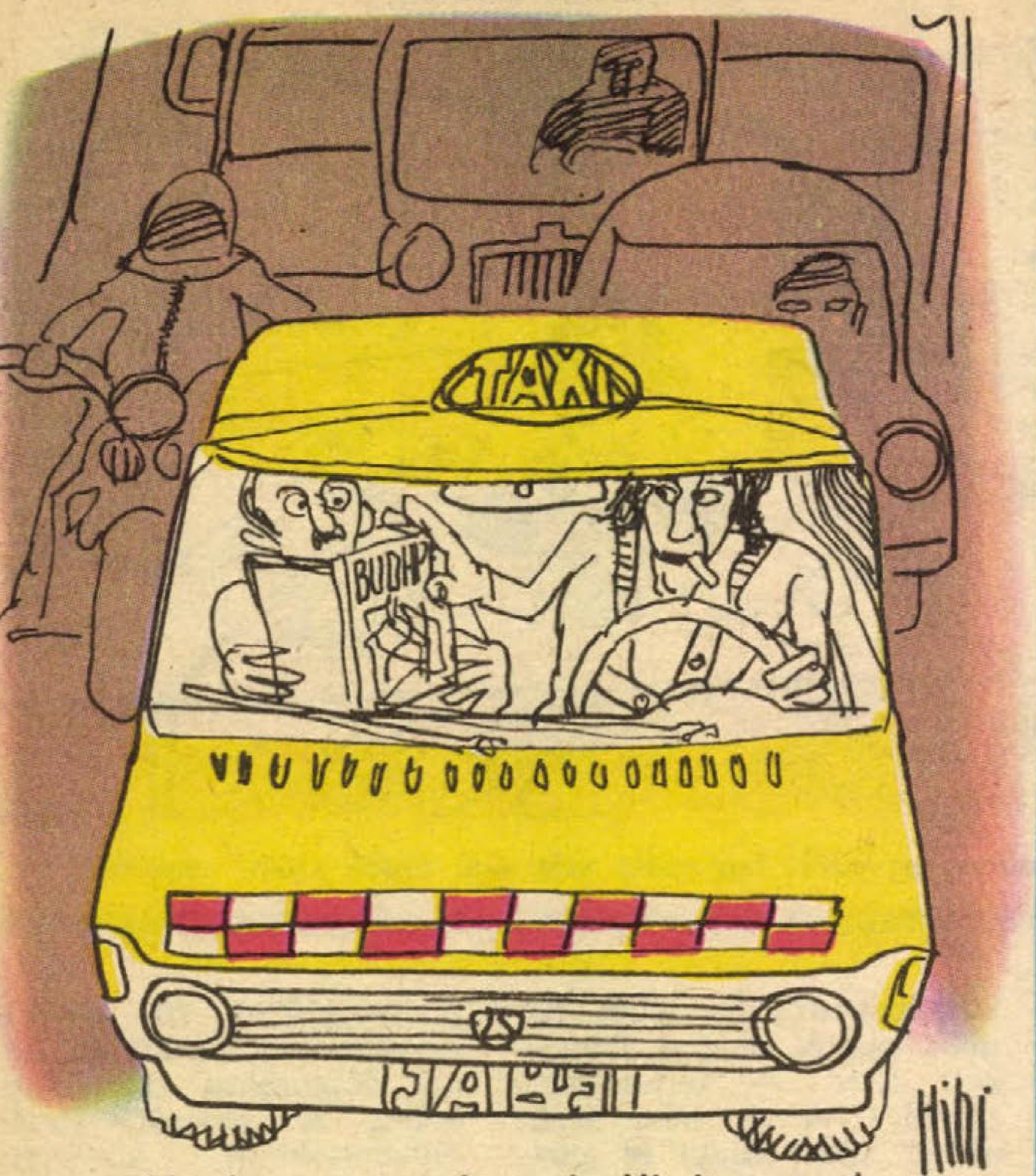
Főv. VIII. ker. Ingatlankezelő Vállalat
Szécsi Szilveszter
műszaki igazgatóhelyettes

MODOR

A lap 28. számában megjelent „Levélváltás a modortanról" című cikkhez szeretnék hozzászólni. Ha rajtam állna, kiterjeszteném a modortan oktatását mindenkire, nemre, korra, műveltségi fokra és világnézetre való tekintet nélkül. Kedves magyar szokás például, hogy az emberek ismerősnek és ismeretlennek nekimennek, és legbelsőbb magánügyeiről kezdik faggatni. Személyi adatairól, jövedelméről, nyugdíjáról, koráról, mivel foglalkozik, hová megy, merre járt... A hiánycikkek állandó listáján én első helyre tenném a tapintatot.

Imre László
nyugalmazott bányagépkezelő, Bátaszék

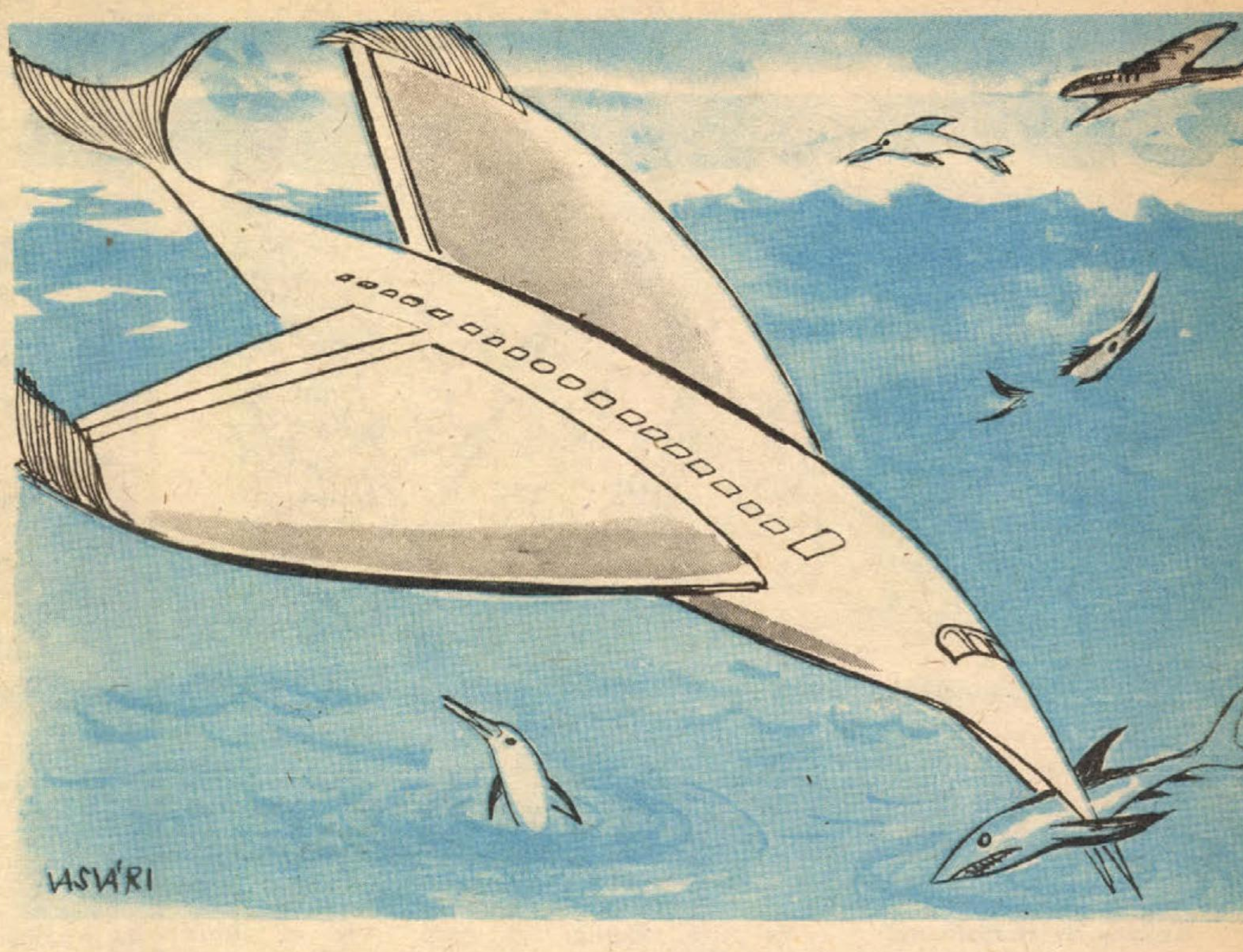
PESTI RALLYE

– Mondja az utat, én csak dél óta vagyok a taxinál...

A CONCORDE HASZNOSÍTÁSA

Vasvári Anna rajza

Fő az ellenőrzés

A közelmúltban (1967. VIII. 4-én, 5-én) ismét nagyarányú ellenőrzést tartottak a Balaton-parton. Ennek során több, mint ötven ellenőr szállt ki a tavat környékező vendéglátóipari létesítményekbe. Az ellenőrzés alkalmával különösen a bazalthegyi Kilátó étteremben, a balatonbográcsi Évakeszeg bisztróban és az alsórévi Betérő csárdában tapasztaltak visszaéléseket.

Az ellenőrök megállapították, hogy a Kilátó étteremben a szezon kezdete óta 24,70 Ft helyett 25,80 Ft-ért árusítják a bazalthegyi rizling literjét, míg az uborkasaláta 3,7 dekával kevesebb az előírtnál. Ugyanakkor az Évakeszeg bisztróban rendszeresen kilopják az élesztőt a lekváros buktából, a bográcsgulyást viszont az előző napi halászléből főzik. A legnagyobb csalás mégis a Betérő csárdában fordult elő, ahol 358 darab töltelékből 976 adag töltött paprikát kalkuláltak ki. Ráadásul a felszolgáló 17,40 Ft helyett 19,10 Ft-ot számolt egy komplett reggeliért, a kávéfőzőnő pedig 1 decilitert megspórolt az 5 deciliter teából.

A közelmúltban (1968. VII. 18—19-én) több, mint hatvanhat ellenőr szállt ki a Balatont környező vendéglátóipari létesítményekbe. A legtöbb csalást a bazalthegyi Kilátó étteremben, a balatonbográcsi Évakeszeg bisztróban és az alsórévi Betérő csárdában tapasztalták.

Megállapítást nyert, hogy a Kilátó étteremben 31,55 Ft helyett 32,40 Ft-ért árusítják a bazalthegyi rizling literjét, a káposztasaláta pedig 4,8 dkg-mal kevesebb az előírtnál. Ugyanakkor az Évakeszeg bisztróban kilopják a lekvárt a buktából, a halászlét viszont az előző napi bográcsgulyásból főzik. A legnagyobb visszaélés a Betérő csárdában történt, ahol 544 adag fasírozottból 675 darab töltött karalábét kalkuláltak ki, míg a próbavásárlás alkalmával a felszolgáló 23,90 Ft-ot számolt egy 22,30 Ft-os komplett reggeliért, s a kávéfőzőnő a teához egy szemmel kevesebb mokkacukrot adott.

Az ellenőrzések után (1969. VI. 28-án) a vendéglátó vállalatok igazgatói szigorú megrovásban részesítették (1970. VII. 10-én) az érintett üzletek vezetőit, s felhívták figyelmüket (1971. VIII. 2-án), hogy többet ilyen ne forduljon elő. Ennek következtében valóban változás következett be, s a visszaélések csak a hetvenkettő, hetvenhárom, hetvennégy, hetvenöt és a het-

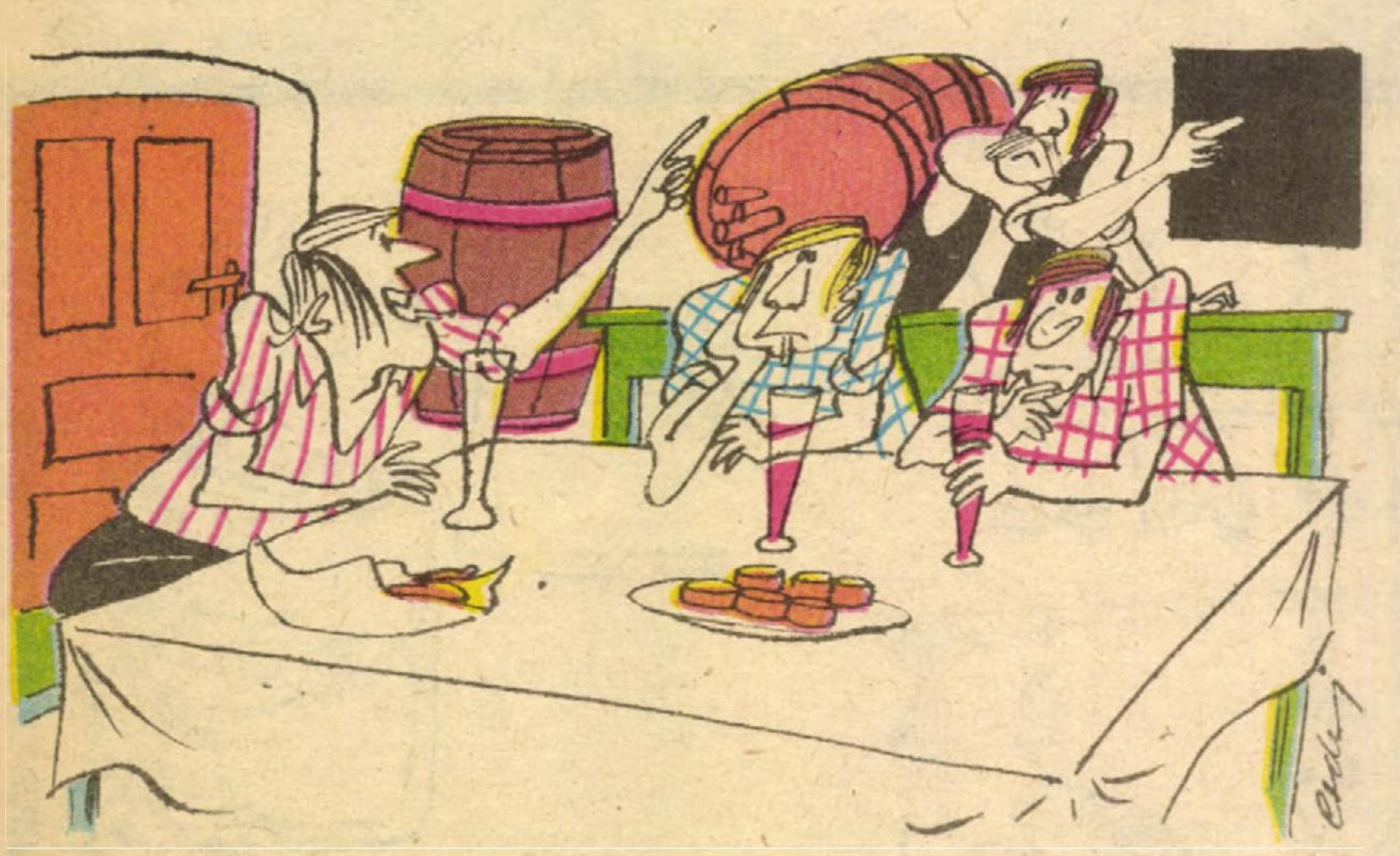
venhat nyarán megtartott ellenőrzések alkalmával fordultak elő. Ezért ismét megszigorították az ellenőrzést.

A közelmúltban (1977. VII. 23—24-én) nagyarányú ellenőrzést tartottak a Balaton-parton. Ennek során háromszázkilencvenkilenc ellenőr szállt ki vendégnek álcázva a bazalthegyi Kilátó étterembe, a balatonbográcsi Évakeszeg bisztróba és az alsórévi Betérő csárdába, ahol a következőket észlelték:

A Kilátó étteremben 68,70 Ft helyett 73,80 Ft-ért árusították a bazalthegyi rizling literjét, a paprikasaláta pedig 6,5 dkg-mal volt kevesebb az előírtnál. Ugyanakkor az Évakeszeg bisztróban kilopták a lekváros buktából az élesztőt, a lekvárt, a cukrot, a sót és a margarint, a csontlevest viszont a tavalyi szezonban lerágott csontokból főzték. A legnagyobb visszaélés mégis a Betérő csárdában történt, ahol 50 darab süllőből 349 darab sült keszeget kalkuláltak ki, miközben a próbavásárlás alkalmával a felszolgáló 86,80 forintot számolt egy 79,60 forintos komplett reggeliért. Ez azonban nem tartalmazta a teát, mert a kávéfőzőnő az előző évad végén ellopta a kávégépet.

Még szerencse, hogy máshol is előfordulnak ilyen dolgok. Mert így ismét még jobban meg lehet szigorítani — az ellenőrzést.

Tormai László

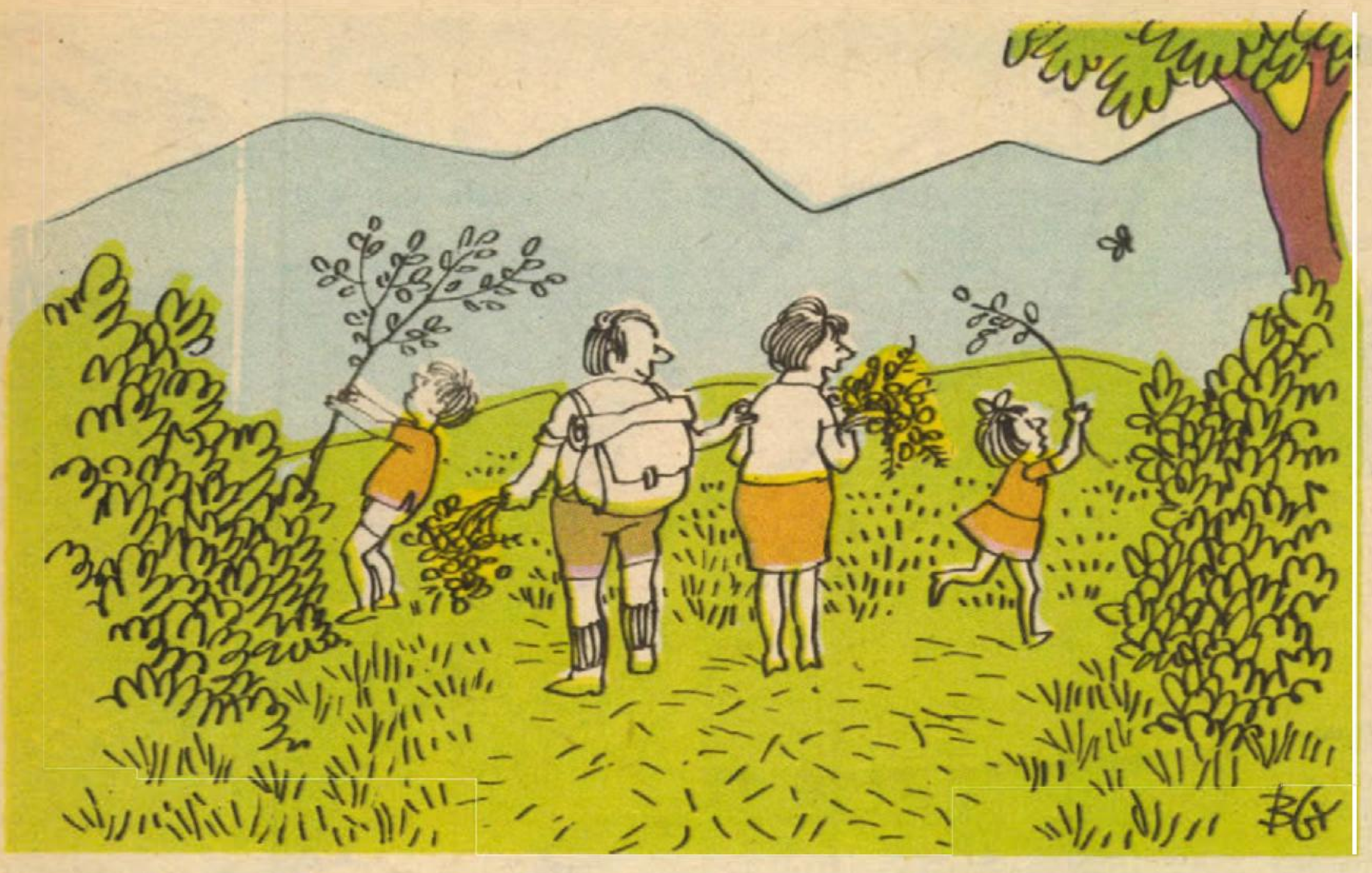
– Írja a többihez, jövő héten kapom a családi pótlékot.

MUNKAERŐHIÁNY

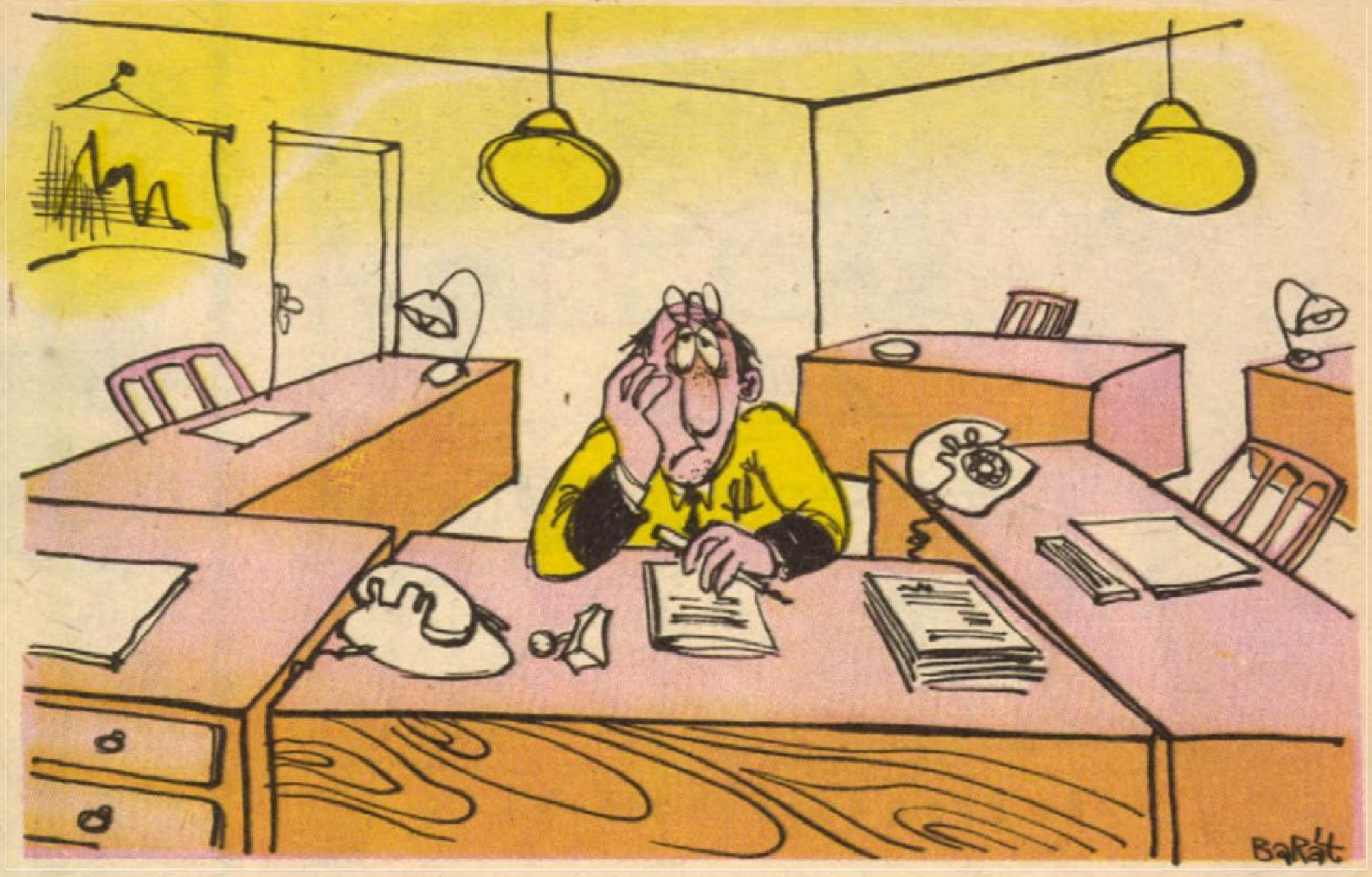

– Figyelmeztetem, beszéljen udvariasan az eladóimmal, vagy be se tegye ide a lábát!

TERMÉSZETVÉDELMI TERÜLET

SZABADSÁGON A KOLLÉGÁK

– Unalmas egyedül! Egy rossz szót sem tudok szólni senkihez!

LEVÉLVÁLTÁS a hentesáruról

Kedves Szerkesztő úr!

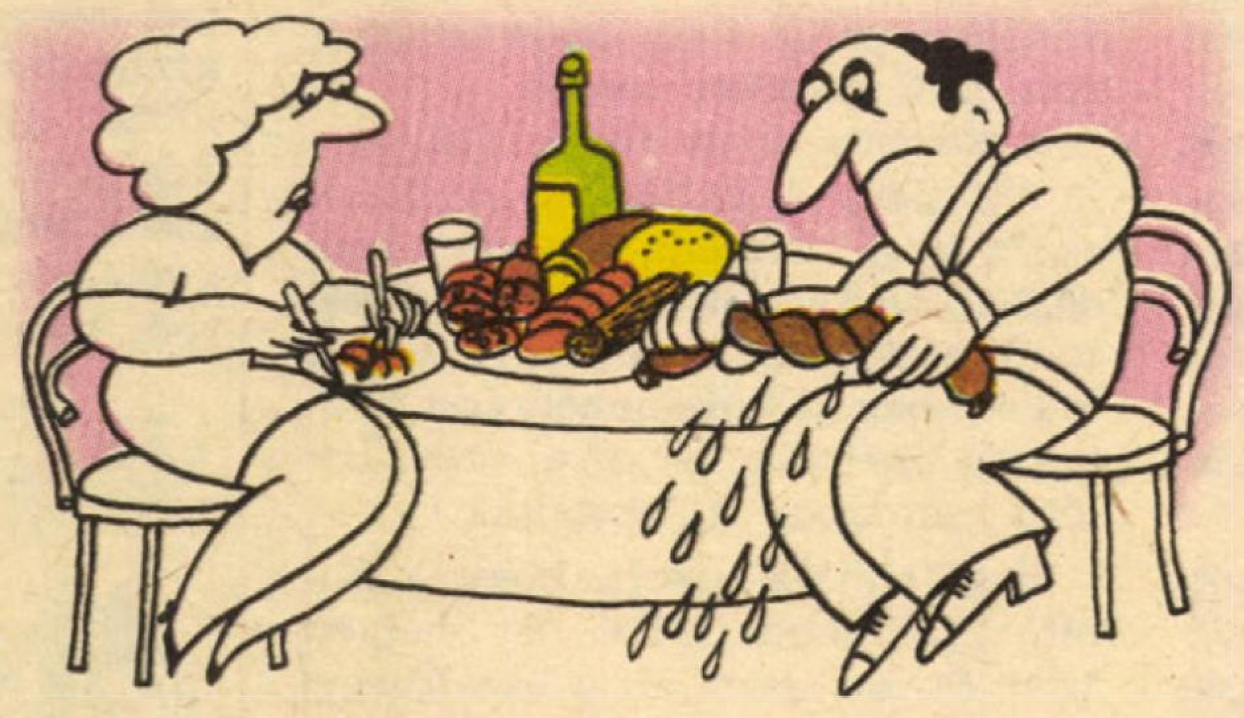
Az újságban olvastam, hogy az őszi BNV-n a nagyközönség 11-féle, változatos fűszerkeverékkel készült hentesáruval ismerkedhet meg. Eddig ugyanis sok volt a jogos panasz, hogy egyes felvágottak íze alig tér el egymástól. Ezért a 11-féle keverékkel egymástól eltérően fűszerezik majd az olasz, a soproni, a sonkás, a veronai és a csabai felvágottat, továbbá a májas és a véres hurkát, a disznósajtot, a kenőmájast, a szafaládét és a virslit.

Nagyon örülök a jó hírnek, de kíváncsi vagyok arra, hogyan fedezték fel végre a Húsipari Trösztnél, hogy én évek hosszú sora óta, minden este, azonos ízű „vegyes" felvágottat vacsorázom?

Kedves Olvasónk!

Sajnálnám, ha csalódás érné: nem csak az ön vacsorájára gondoltak, hanem mindannyiunkéra, hiszen mint levelében idézi, sok volt a panasz a hentesárura. Eddig ezt nem hallották meg, most odafigyeltek. A Ludasban például már évekkel ezelőtt megírtuk, hogy kemény, rágós, inas a gyulai kolbász. Számos panaszos levelet kaptunk erről. Egy munkatársunk leutazott Gyulára, a gyárban megízlelte a gyulait és kitűnőnek minősítette: nem volt se kemény, se rágós, se inas. Valóban eredeti gyulai volt. Addig kutatott, míg kiderítette, hogy nem ott kell a hibát keresni, hanem a többi húsárugyárban, ahol a „gyulai módra" készült nem-gyulai gyulai kolbászt gyártják. Azt gyanítom, hogy a felvágottakat is „felvágott módra" készítik.

A közelmúltban például egy hivatalos vizsgálat megállapította, hogy a parízer kinézésű parízer azért ízteien, mert a fűszer kevesebb benne a kelleténél, de a víztartalom nagyobb a megengedettnél. A parízer egyébként is „vizes" (szaknyelven „vörös") hentesáru. A világért sem gondolok arra, hogy mivel bármiféle fűszernél, akár még a sónál is *olcsóbb* a víz, ez okozná az anyaghányad eltolódását a víz javára. De ha, teszem fel, ez mégis így lenne, akkor is változatlan maradna az a fizikai alaptétel, hogy az anyag nem vész el, csak átalakul. Amit tehát a fogyasztó elveszített a fűszeren, megkapta víztartalomban. Amit viszont a vállalatok elvesztettek vízben, azt megkapták pénzben, ez pedig szinte észrevétlenül átvándorolt esetleg a húsgyárak bevételi pénztárába, amiből árbevételi többlet, sőt nyereségrészesedés is képződhetett. Mert az ember, ahogy mondani szokás, a gyomrán tud leginkább takarékoskodni és jobb, ha nem esszük meg a jövőnket. Erre — feltevésem szerint — a húsgyárak eddig egészségügyi és gazdasági okokból vigyáztak. Tudományosan bizonyított ugyanis, hogy a túlfűszerezett étel károsan hat a szervezetünkre.

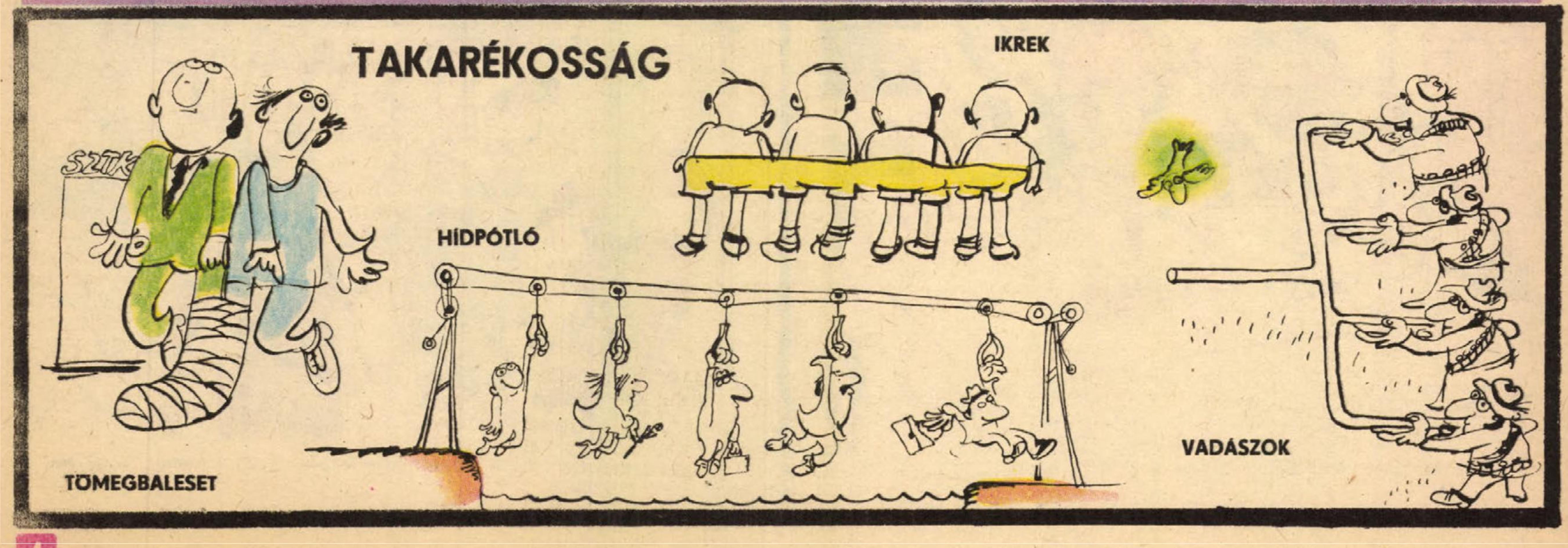
Ismételten hangsúlyozom, nem szeretném illúzióiban megingatni, de az eddigiekből is kitűnik, hogy a Tröszt valószínűleg nem az ön mindennapi hideg vacsorájára gondolt, amikor elhatározta az új, 11-féle fűszerkeverékkel készítendő, változatos ízű felvágottak gyártását. Szíveskedjék figyelembe venni, hogy a Tröszt dolgozói is bizonyára gyakran vásárolnak felvágottat, hiszen legtöbbjük a vezért, az igazgatókat, a főosztály- és osztályvezetőket, a csoportvezetőket, fő- és alkönyvelőket, irodai és üzemi dolgozókat stb. beleértve, a piacról élnek. Húsboltokban, közértekben, csemegeüzletekben vásárolják meg mindennapi kenyerüket, felvágottjukat. Képzelje el, hogyha például a vezérigazgató felesége este a vacsoránál azt mondja a férjének: „Szívem, ne haragudj, de a te felvágottjaidnak mindegyike azonos ízű, behunyt szemmel meg sem tudom különböztetni, hogy mit eszem, a héjatlan virsli például olyan, mint a tapló, a parízer íze is inkább fűrészporra hasonlít, mint parízerre, a taplót és a fűrészport pedig alig lehet megkülönböztetni egymástól, tegyél már valamit, mert ez így nem mehet tovább!"

Miután így minden összejött: a lakosság örökös panasza, a vizsgálat eredménye és a leghitelesebb trösztbéli háziasszony kritikája — megtörtént a döntés: lesz 11-féle, új fűszerezési keveréssel készült, ízletes felvágott. Egyelőre az őszi BNV-n mutatják be, utána vásárolható lesz az üzletekben. Nincs tehát ok az aggodalomra. Én mindenesetre optimista vagyok.

Földes György

Mindenki iskolája

SAJDIK FERENC ROVATA

BŰNTUDAT

– Doktor úr, kérem, nem tudok ellenállni a jó falatoknak!

ROSSZ HÍR

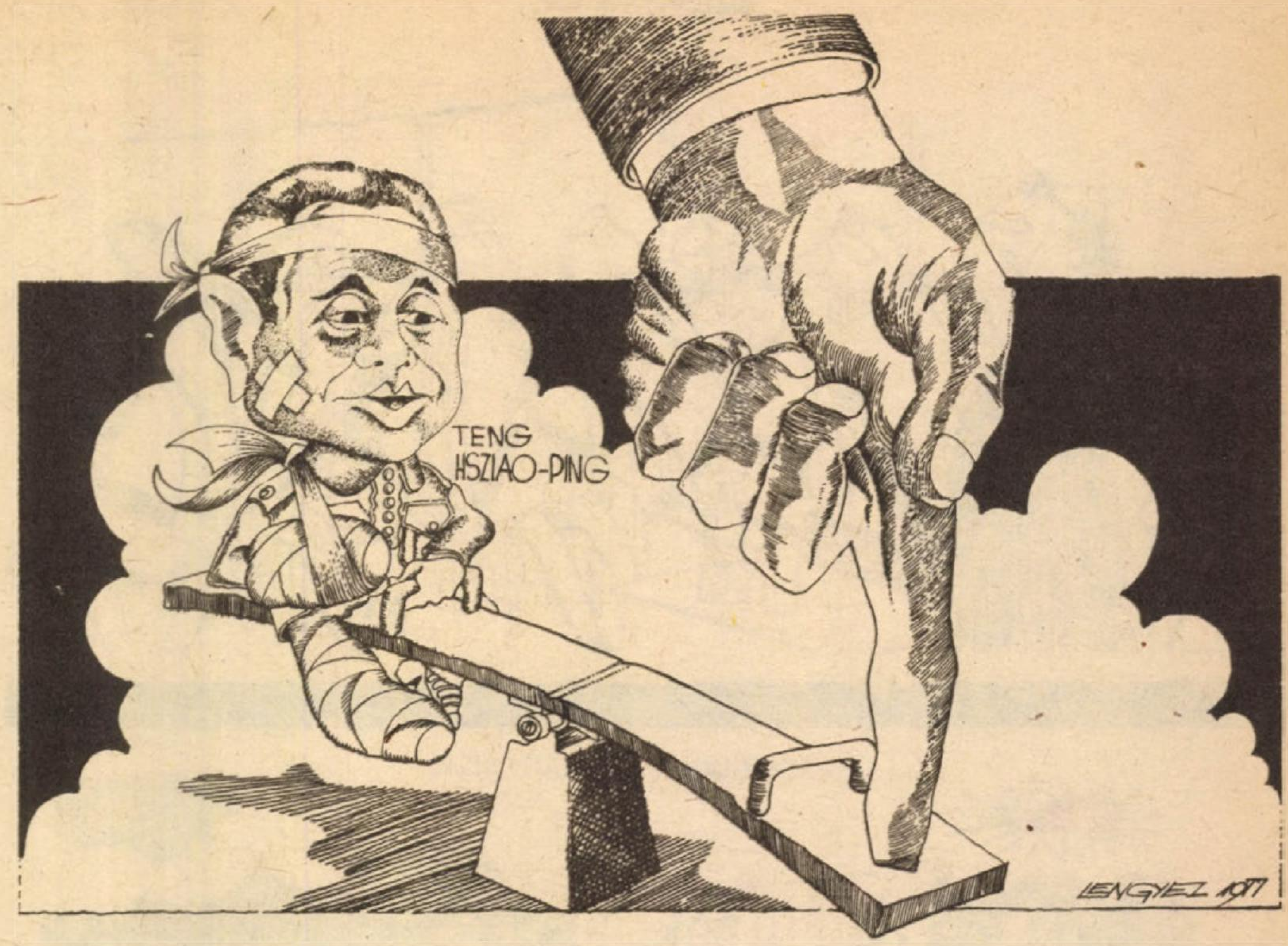

– Baj van, Kovács! Anyukád most vette meg a füzeteidet!

TUDÁSVÁGY

ISMÉT FÖNT

TÉRISZONY

— Tériszonyom van — panaszolta minap a barátom, aki vezető beosztású mérnök a Városrendezőségen. — Heveny rosszullét fog el, ha egy zsebkendőnyi üres teret meglátok a város szívében valahol. Nincs addig nyugtom, maradásom, amíg nem épül oda valami: irodaház, lőportorony, gabonasiló, mindegy, akármi. Foglalkozási ártalom lehet ez, mert a kollégáim is hasonló tünetekről panaszkodnak...

— Én is megfigyeltem, hogy a kóros tériszony leginkább a várostervezők soraiból szedi áldozatait. Már kérdezni is akartam: nem pottyantatok ti a patakba kölyökkorotokban?

— Bizarr kérdéseid vannak.

— Én ugyanis belepottyantam.

— Na és?

— Kihúztak, kicsurgatták belőlem a vizet. Ám attól kezdve olyan szédületes tériszonyom volt, hogy egy sámliról nem mertem lenézni, mert attól féltem, rögtön belezuhanok a lábaimnál tátongó húszcentis mélységbe. A Margit-híd úgy lengedezett alattam, mint kis csolnakom a Dunán...

— Szóval te is sorstárs vagy. Hogy nem lettél akkor városépítő?

— Mert én kigyógyultam a tériszonyból.

— Van mód a gyógyulásra? — élénkült meg barátom. — Mesélj, hogy csináltad?

— Nagyon egyedi gyógymódot eszeltem ki magamnak. Akkor épült a tiszai erőmű, de még csak a két pillér állt a két parton. Aközött volt kifeszítve egy ideiglenes palló, fél méternél alig szélesebb, ide-oda csúszkáló vaslemezekből. Vékony vasrúd volt a korlát, az is csak az egyik oldalon. Összekapartam minden csöpp bátorságomat, s átal mentem a keskeny pallón...

— Mint Vörös Rébék a balladában. És nem röpültél el?

— Mindenesetre kinéztem magamnak egyet a parti jegenyék közül, hogy melyikre ülök majd — már mint varjú — tollászkodni... Aztán átmentem másodszor, harmadszor, tizenötödször. Közben konokul leszegett fejjel néztem lábaim alatt tizenöt méternyire a Tiszát... Végül is nem én röpültem el, hanem a tériszonyom.

— Tanulságos történet — húzta el a száját a barátom. — Remélem, nem kívánod, hogy drótkötélen mászkáljak a Niagara fölött?

— Azt talán mégsem. Bár szívesen eljátszom a gondolattal: a tágas terektől megfosztott, teleépített városrészek fölött, irdatlan magasban kifeszíteni egy keskeny pallót, s azon átsétáltatni minden várostervezőt, egyszer, kétszer, tizenötször. Persze, közben kötelezően lefelé kellene néznie mindenkinek, hogy lássák, miből kell kigyógyulniuk... Mulatságos lenne. S talán még hasznos is.

— Én egyáltalán nem találom mulatságosnak. Jobb javallatod nincs?

— Akadna. Bár, bevallom, az sem pokolian mulatságos. A ti betegségeteket a tudomány úgy hívja: agorafóbia. Az agorától való félelem. Az agora, te is tudod, a régi görög városok piactere volt. Innen nyerte nevét a tériszony, az ideges emberek beteges irtózása a tágas terektől, utcáktól. De azt is tudod ugye, hogy az agora korábban, eredetileg, gyűlést jelentett. Népgyűlést. Ami gondja, baja volt a közösségnek, azt ott mind felvetették, vagy ahogy akkor mondták: kivitték az agorára... Ha már nem akarsz a Tisza fölött kóvályogni, csapd a hónod alá a városrendezési terveidet, s menj ki vele az agorára... Garantálom, hogy ott kigyógyítanak a tériszonyból!

Radványi Barna

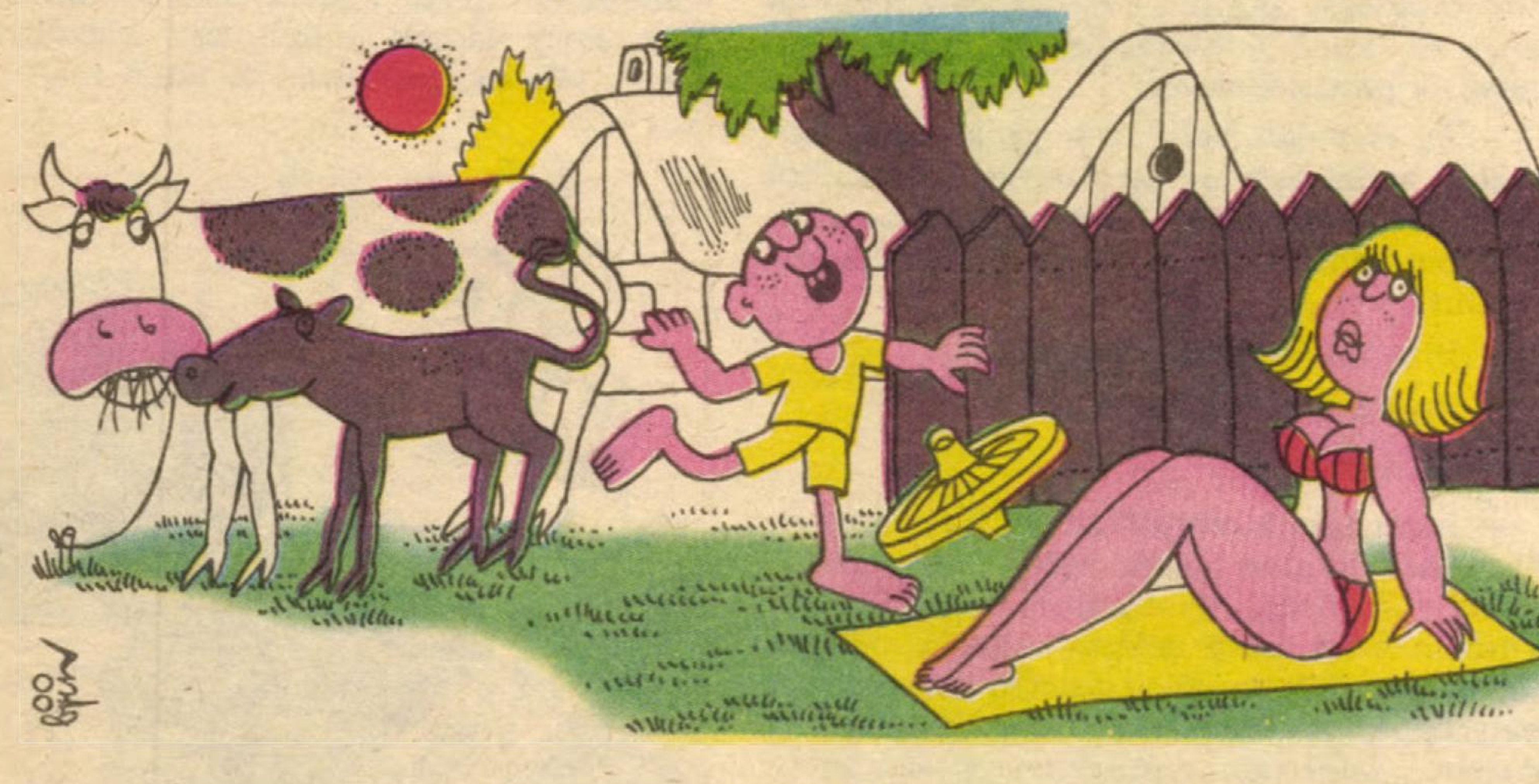
BIZTONSÁGI ÖV

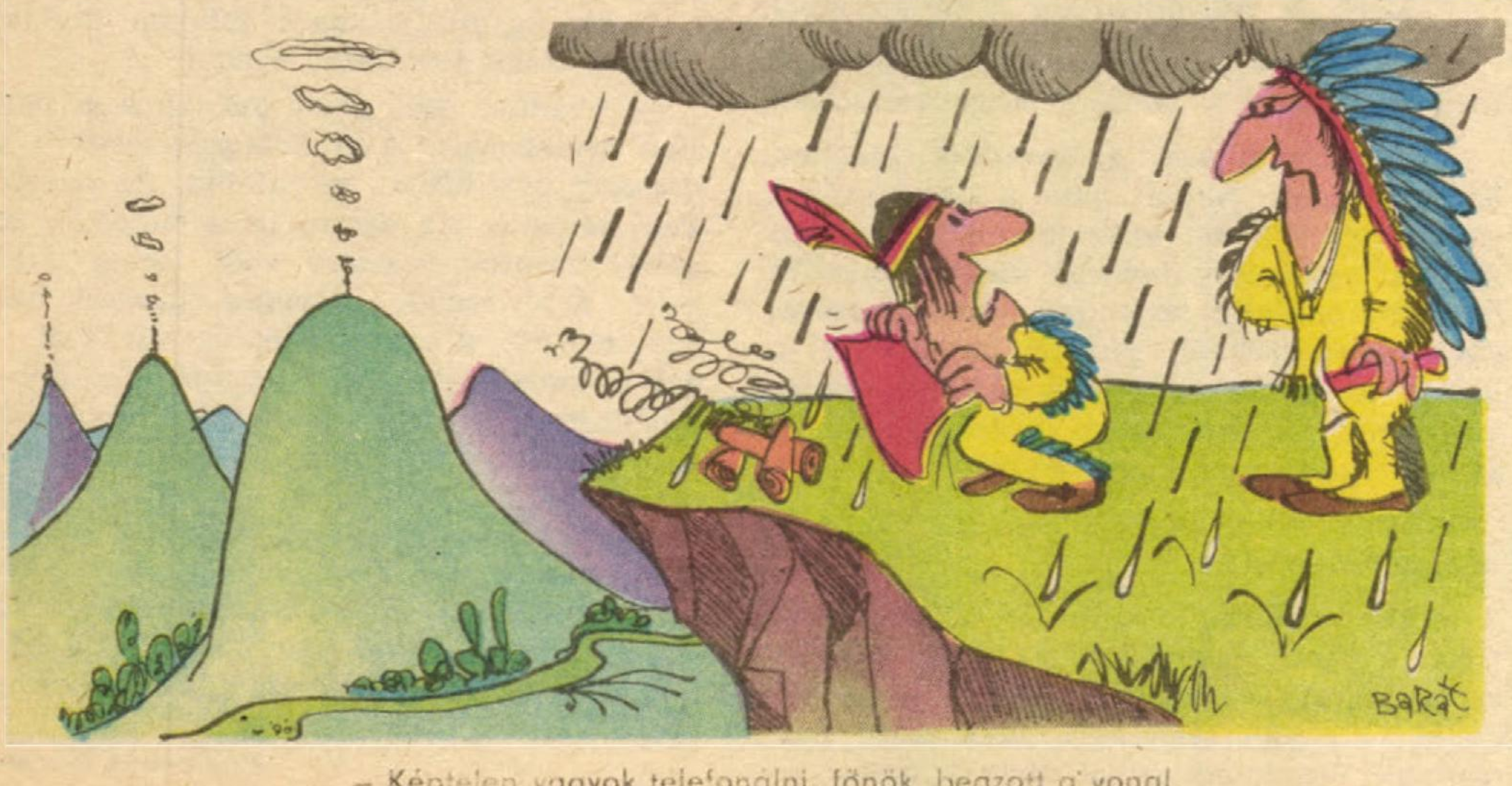
EGÉSZSÉGÜGYI FELVILÁGOSÍTÁS

PESTI NYARALÓK FALUN

– Anyu, nézd, itt van a borjúhús!

– Képtelen vagyok telefonálni, főnök, beázott a' vonal.

Kísértethajó

Ott ült a kísértethajó aznap reggel is, nyakig a Dunában, az Árpád-híd tövében, a Margitsziget mellett, mint hónapok óta minden más reggelen, majd egészségtelen sárga ködök, majd tikkasztó kék párák köntöséből bontakozva. Csak egy nagy ócska kormánykerék lógott ki belőle, hagymázas matrózálmok rémes mementójaként. A természettudományos gondolkodásmód emlőin nevelkedtem, tehát tisztában voltam vele, hogy jajongó legénységét a Félfejű Kalóz szörnyű átkaként heveny budapestis söpörte le a fedélzetről, s tudtam, hogy a sápadt Csontkapitány odalent a mélyben éjszakánként fogvacogtató nótákat bugyborékol egy lábszárcsonton, ennyi végül is minden józan ember számára világos lehetett. Az igazi rejtélyt az jelentette, hogy mi az isten csudájának nem emelik ki végre azt a vacak uszályt, s viszik a pokolba, amelyre rég megérett.

Csakis úgy lehetett, hogy három vállalat versenytárgyalást folytatott a munkáért, és nálunk a tárgyalásverseny sosem volt lóverseny.

Böhönc Rezső, a „Süllyesztő" Ktsz elnöke nagyszabású tervet ismertetett a sajtó képviselőivel.

— A Dunát az elsüllyedt uszály felett egy hatalmas gát segítségével lezárjuk. A víz így elfolyik s az objektum automatikusan szárazra kerül, miáltal bicikli-kerekekre szerelhető és egyszerűen elguríttható. Ezzel a kiemelés művelete máris befejezést nyert, s önök odaírhatják a beszámolójuk végére: kiemelés tőlem.

— Jó, jó — szólt közbe lapunk munkatársa, ismerten akadékoskodó fráter —, csakhogy a Duna továbbra is jön felülről. Mi lesz, ha kezdi túlhaladni a gát magasságát?

— Erre is gondoltunk — mondta Böhönc Rezső. — Ebben az esetben néhány nyugdíjas bedolgozót állítunk a gátrendszer tetejére, és ők a fölös vízmennyiséget pitlik segítségével visszaöntik a gát mögé.

A munka tizenhat atomtengeralattjáró, kilencszáz kétéltű jármű és ezerkétszáz iszapágyú bevetésével indult meg, és csaknem negyedóra hosszat teljes lendülettel folyt. Akkor aztán leálltak, mert kiderült, hogy nem lehet pitlit kapni.

Komatál Béla, a H_2O-kombinát főmérnöke zseniális javaslattal állt elő.

— Mi, kérem, egyszerűen felpumpáljuk az uszályt. Úgy pattan majd a Duna felszínére, mint egy pingponglabda és kész.

Utóbb derült ki, hogy egy csekélységet nem vettek számításba. Tudniillik, hogy az uszály fenekén lék van, különben el sem süllyedhetett volna és akkor nem lenne mit kiemelni. Ez a lék aztán minden számítást áthúzott. Ha pumpáltak, kiment rajta a levegő, ha nem pumpáltak, bejött rajta a víz.

A Dunatröszt körültekintő módon látott munkához. A probléma tüzetes tanulmányozására a kaliforniai Pacific Institute-hoz küldte Cirbolyás Géza faliújság-felelőst. A tanulmányút egy kissé elhúzódott, mert Cirbolyás csak a helyszínen jött rá, hogy egy árva szót sem tud franciául. Beiratkozott tehát egy intenzív nyelvtanfolyamra, három hónap múlva már oldalakat tudott idézni Montesquieu műveiből, és csak akkor fedezte fel, hogy Los Angelesben angolul beszélnek. A Dunatrösztnél dolgozott ugyan Csősz Fábián, a kitűnő oceanográfus, akinek a kisujjában volt a kiemelés és az angolt is felsőfokon bírta, de Csősz akkor éppen a nyilvános illemhelyek lehúzóinak statikai számításait végezte. Különben is, Csősz az idén már járt külföldön, nem rég jött vissza Nagykikindáról.

Volt az ügynek egy érdekes mozzanata. Egyetlen délelőtt tartamára nyüzsgés támadt a kísértethajó körül. Néhány búvár munkához látott, de úgy ebédidő táján pánikszerűen elmenekültek és többé mézes kenyérrel sem lehetett elcsalogatni őket. Én sejtem, mi történt. Amikor a kajütbe hatoltak, rettenetes látvány fogadta a búvárokat. A bolygó hollandi üldögélt ott egy priccsen, szürke iszapszemekkel meredt rájuk, zöld moszatszakállát kísértetiesen lengette a víz. Áttetsző kezével közelebb intette a búvárokat és egy hatalmas transzparenst bontott ki. A transzparensen ez állt: „Látogassa a tulipános Hollandiát!" Hát csoda, hogy halálra rémültek?

Lapzártakor jelentik. A kísértethajó körül újra megindult a munka, a kiemelés teljes lendülettel folyik. Mi sejtjük, miért. Az akadály elhárult, a bolygó hollandit felvették az IBUSZ propagandaosztályára, de sosem lehet benn találni, mert örökké bolyong.

Csontkapitánnyal a Metronóm '77 egyik adásán találkoztunk, de kiesett a selejtezőből.

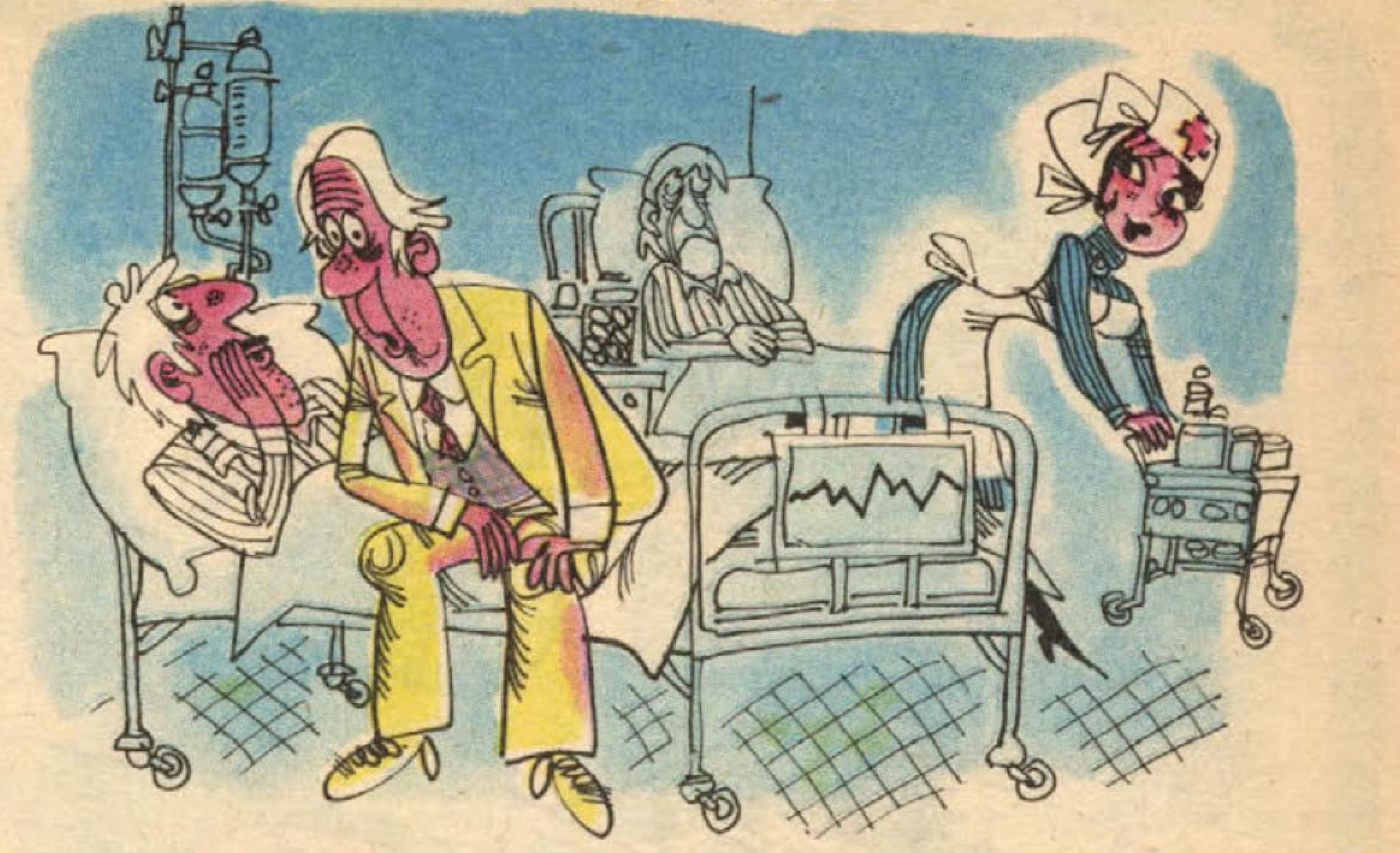
Nem volt elég rémes a nótája.

Peterdi Pál

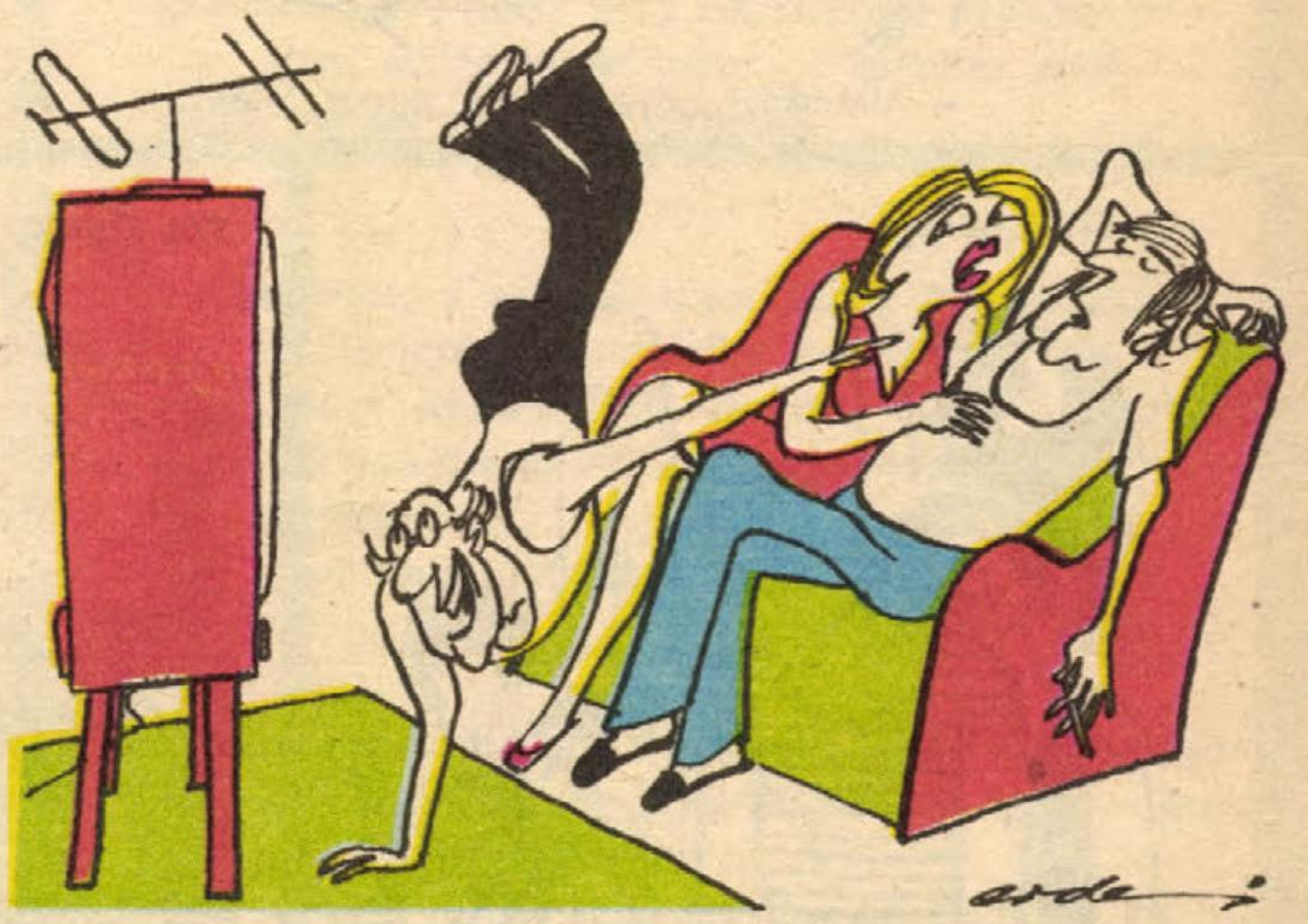
– Tűnj el, te szerencsétlen, jön a Darwin!

OPERÁCIÓ UTÁN

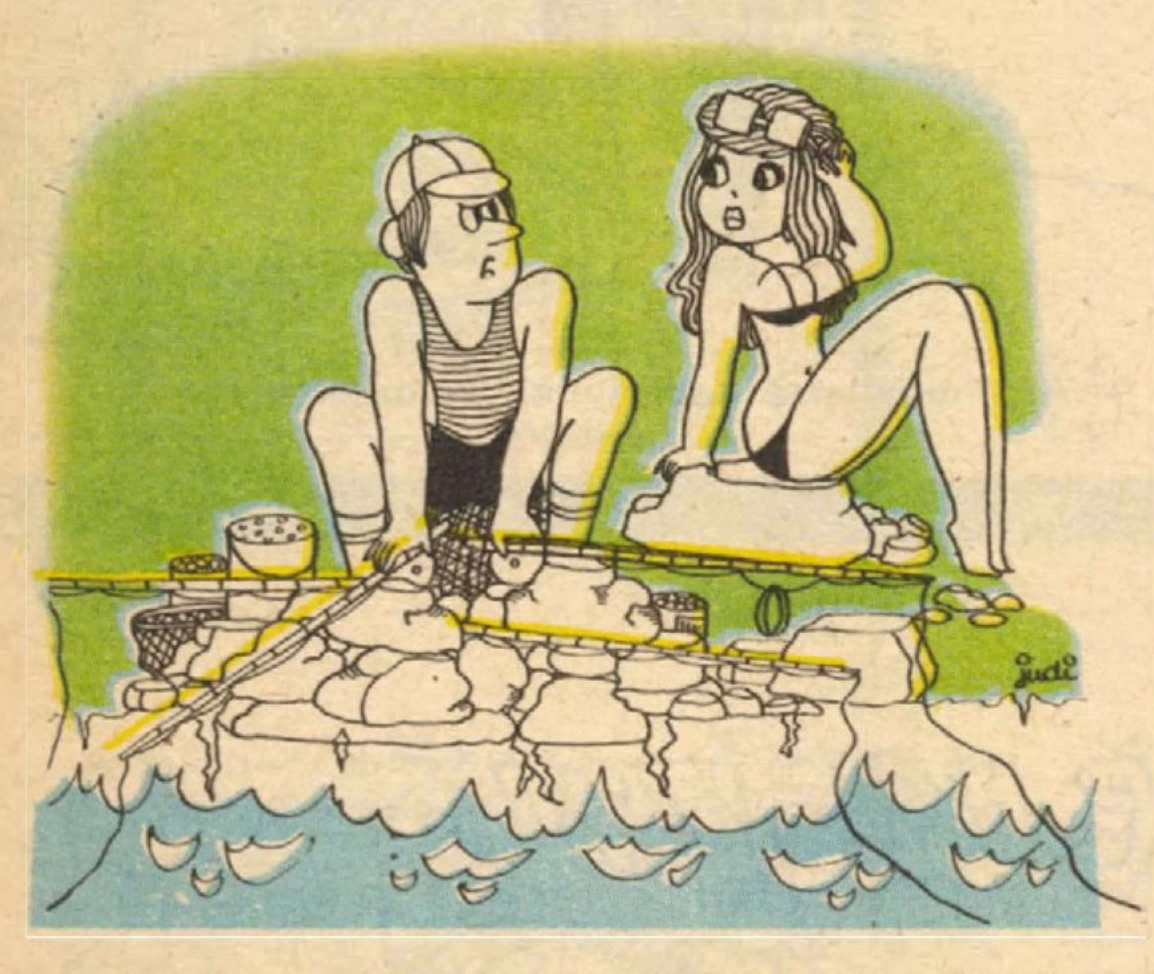
– Súlyos komplikáció lépett fel, beleszerettem a nővérkébe...

ELTARTÁSI SZERZŐDÉS

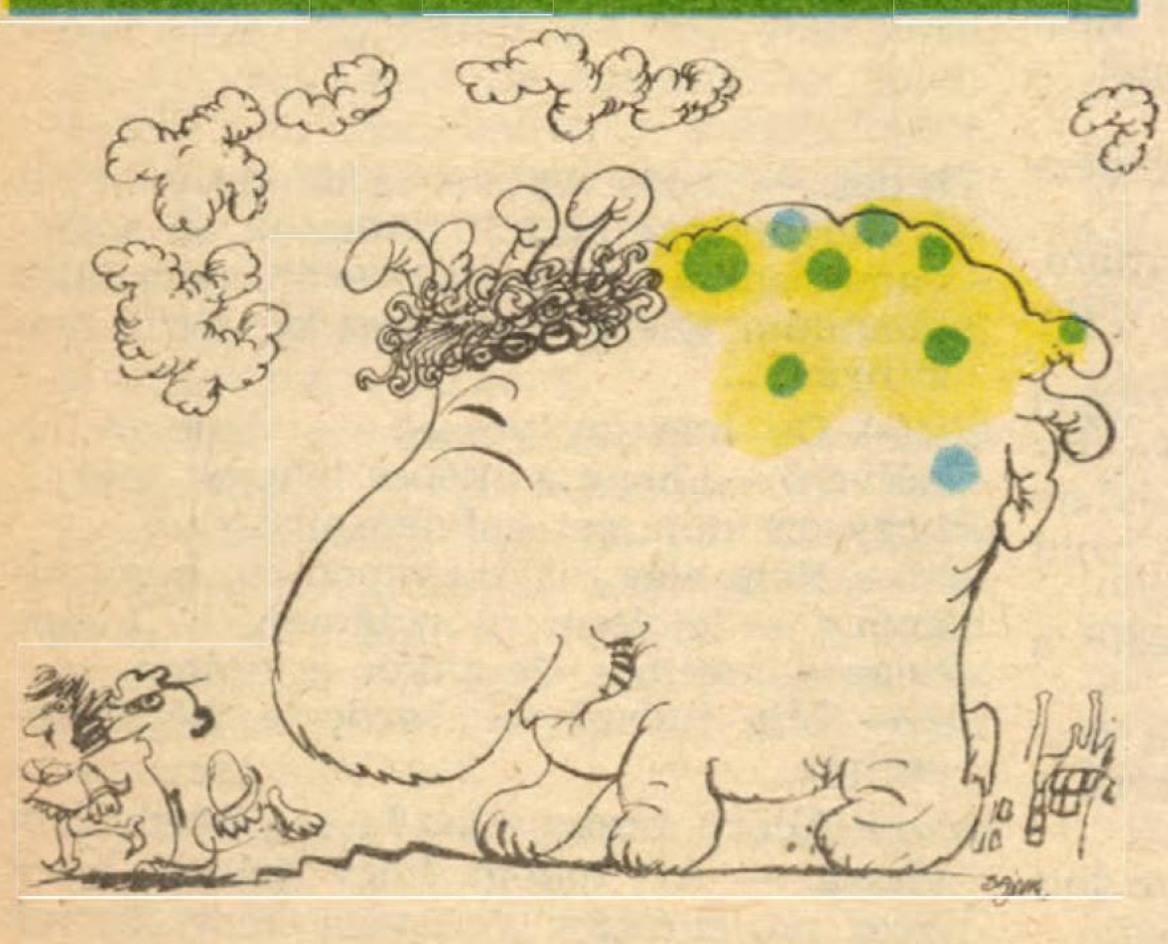

– Még cukkol is bennünket!

SZENVEDÉLY

– Fogj magadnak valakit, akivel beszélgethetsz!

– Még csak a sorsára sem hagyhatjuk, mert nemrég beléptünk az állatvédő egyesületbe!

ALKUDOZÁS

A minap kisétáltam a Garay piacra. A baromfit áruló kofák előtt ismerős, cérnavékony hangra lettem figyelmes:

— Mennyiért adja ezeknek a sápkóros, szerencsétlen, jobb sorsra érdemes, hálnijárbeléalélek csirkéknek párját? Ki ne mondja! Annyit nekem nem érnek meg ezek a csupacsont, csupatoll jószágok! Jól gondolja meg, hogy mit mond, mert én a felét, a negyedét sem adom! Maga egyetlenegy vevőn akar meggazdagodni? Nem szégyelli magát?

Szegény kofa szóhoz sem jutott. Sápadtan állt a fekete esernyőjével hadonászó özvegy Frejmovics Rezsőné előtt.

— Az ember kijár a piacra és csak bosszankodik. Magának nem ez a véleménye? — nézett rám szigorúan a néni.

— Egyetértek, Frejmovics néni — igyekeztem megnyugtatni régi ismerősömet.

— Jöjjön, nézzünk egy kis karfiolt — mondta ellentmondást nem tűrően, és máris hurcolt magával.

— Hogy adja ezt a fonynyadt, hervadt, emberi táplálkozásra alkalmatlan, szárazságtól sújtott, nehéz napokat megélt gyomnövényt?

— Tíz forint — közölte halkan, szelíden az árus.

Özvegy Frejmovicsné levegőért kapkodott:

— Aki egy ilyen pocsék karfiolért tíz forintot elkér, az mindenre képes! Nem irigylem a feleségét!

Az árus rezzenéstelen tekintettel nézett maga elé:

— Nem bánom, legyen kilenc.

— Méghogy kilenc? Minek néz maga engem? Egy olajsejk özvegyének? Lottómilliomosnak? Vagy talán azt meri feltételezni rólam, hogy lopom a pénzt?

— A világért sem! — tiltakozott halovány arccal az árus —, parancsoljon, tessék elvinni hat forintért a karfiolt.

— Ne nevettesse ki magát! Ha azt mondom, hogy három, erre mit válaszol?

— Legyen négy, és tegye a karfiolt a kosarába.

— És ha még egyszer azt mondom, hogy három? — nézett farkasszemet az árussal Frejmovics néni. Az árusból csukló, nehéz, férfizokogás tört fel:

— Tessék, vigye el háromért! Vigye! A magáé! Készítsen belőle prézlis karfiolt! Az nagyon finom étel! — hörögte elkínzottan az árus, és fásultan beleroskadt egy láda nyers paradicsomba.

— Utálom a prézlis karfiolt, mindenféle karfiolt utálok. Viszontlátásra! — biccentett özvegy Frejmovicsné és belémkarolt: — Tudja, én sohasem főzök. Ezért nem is vásárlok semmit. A szociális otthonban elég jó a koszt. De én fiatalasszony korom óta, amikor minden fillér számított, megszoktam az alkudozást. Keressen meg máskor is. Mindennap 10—12 között megtalál. Itt, a Garay piacon alkudozom. Ezzel is megy az idő... Most megkérdem ezt a kofát, mennyit merészel kérni ezért a nyamvadt őszibarackért. Velem tart? — nézett rám barátságosan özvegy Frejmovics Rezsőné.

— Sajnos, vár a munkám — motyogtam zavartan, és pánikszerűen elmenekültem a Garay tér körzetéből.

Galambos Szilveszter

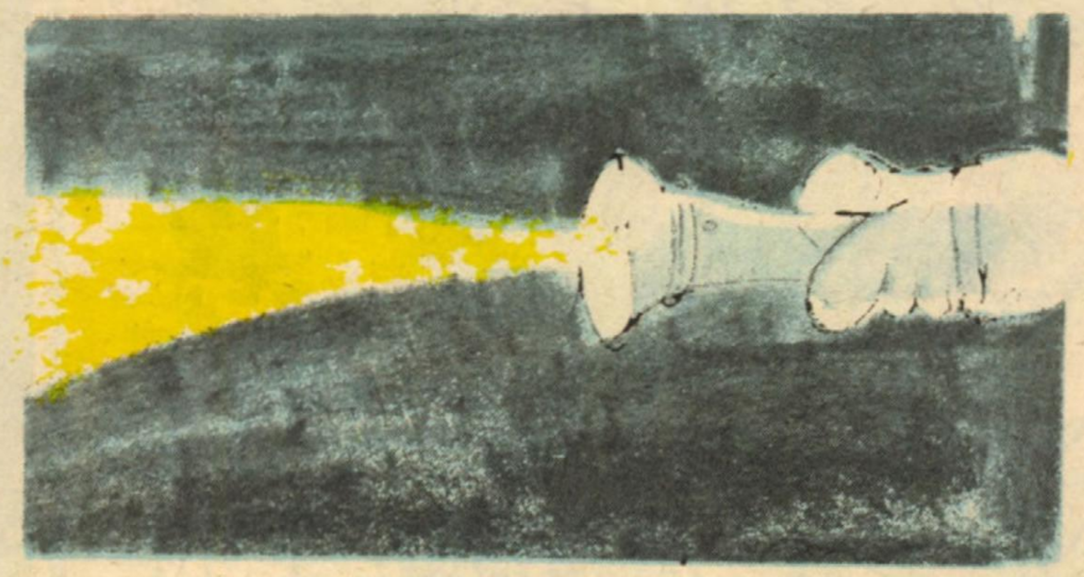
Megkérdeztük munkatársainkat: Mi a ciki?

Hegedűs István:

– Államközi egyezményre pacát ejteni.

Sajdik Ferenc:

– Ha fény derül valamire, amire nem kellene.

Lehoczki István:

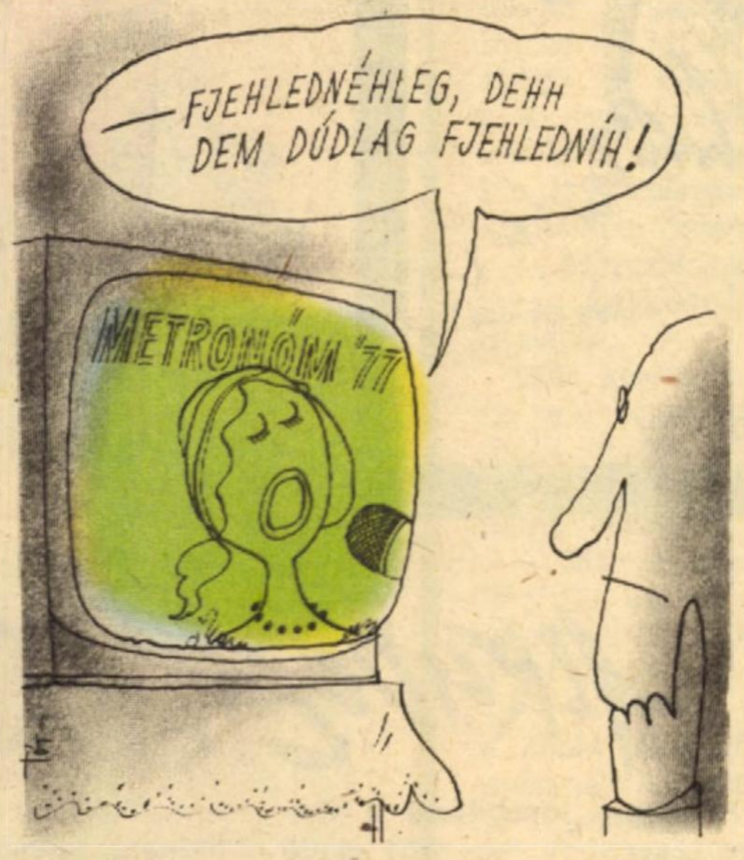
– Bemutatkozó látogatásra asztali fehéret vinni.

Várnai György:

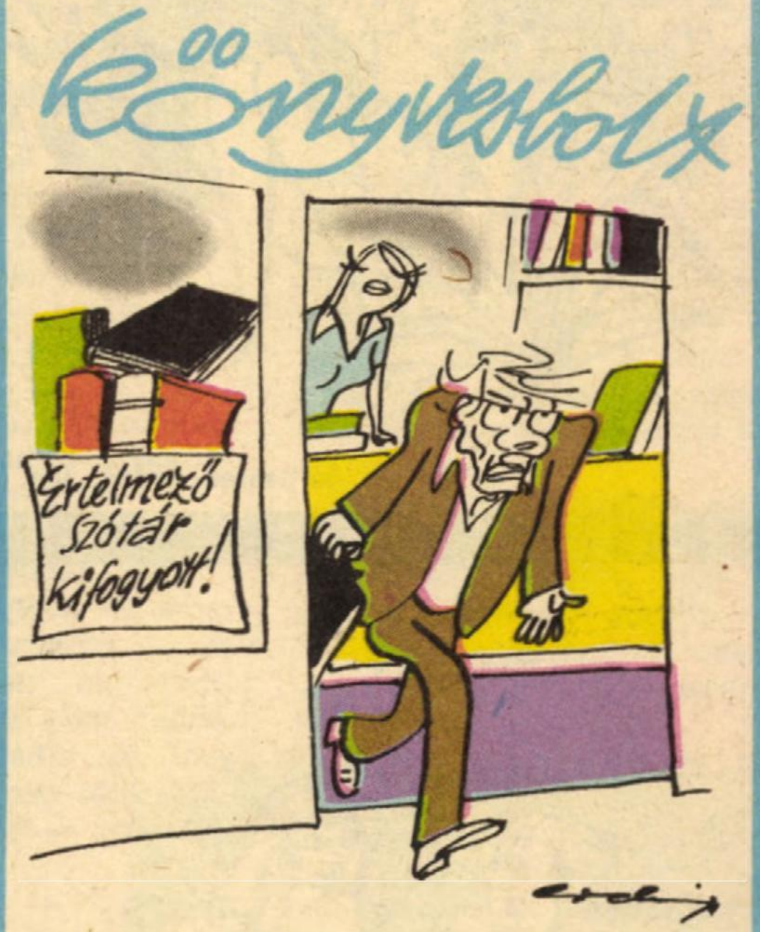
– Mutasd meg ezeknek a piszkos huligánoknak, mit tanultál azon a karatetanfolyamon!

Tót Gyula:

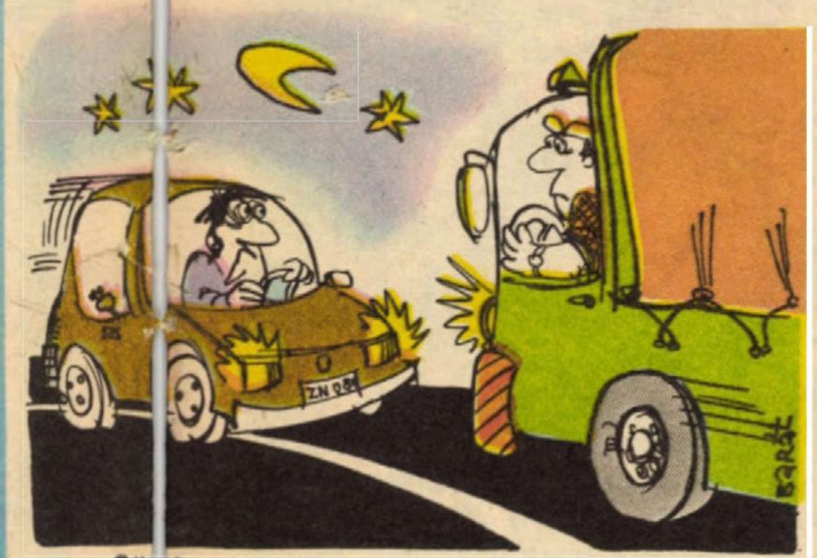
– Az, hogy nem szinkronizálják táncdalénekesnőinket...

Erdei Sándor:

– Az, hogy erre sem tudok válaszolni...

Barát József:

– Sötét éjszaka, záróvonalon túl, kamionnal találkozni.

Balázs-Piri Balázs:

– Megmagyarázni, hogyan került a bőröndünkbe ötven farmernadrág.

Vasvári Anna:

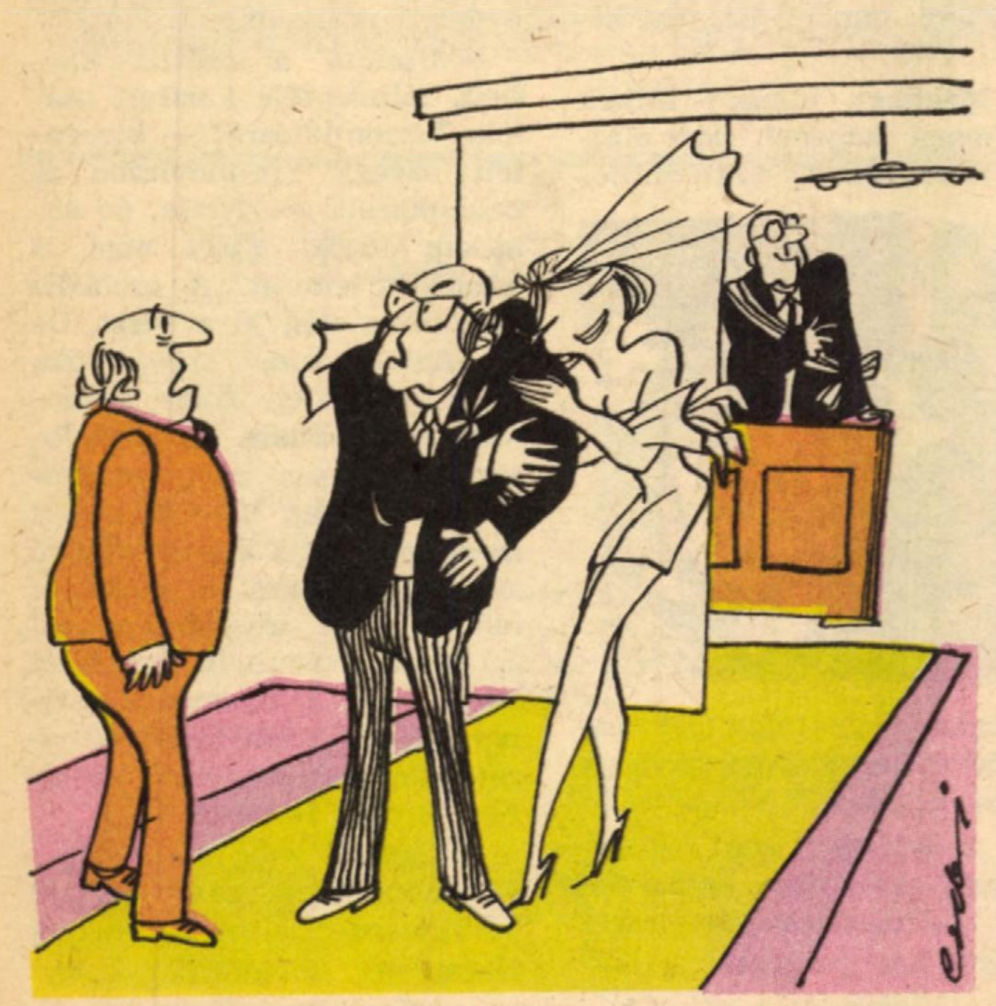

– Igazoltatáskor hat évet letagadni.

Szűr-Szabó József:

Nem hozta be időben a rajzot. *(A szerk.)*

APAI FELELŐSSÉGTUDAT

– Mit tehettem, a fiam cserbenhagyta a menyasszonyát.

NAGY FEHÉR VARÁZSLÓ

Van egy miniszter-jóbarátom, nem szoktam dicsekedni ezzel, és főképpen nem szoktam kihasználni a barátság adta lehetőséget, ezért talán még sohasem kértem tőle semmi szívességet. Most azonban feladtam spártai jellememet, s beállítottam hozzá:

— Kérhetek tőled valamit? — kérdeztem.

— Persze — mondta ő vígan, láttam, szinte örült, hogy végre kérek tőle valamit.

— Hát akkor elmondom. Holnap reggel indulok a Balatonra, két hétre. Szeretném, ha jó idő lenne, a tó hőmérséklete 24—25 fokos, és egész idő alatt a zöld rakétajelzés lenne érvényes.

— És tőlem mit kérsz? — kérdezte a barátom.

— Ezt kérem — néztem nyíltan a szemébe. — Csináljál nekem jó időt erre a két hétre.

Miniszter-barátom olyan zavarba jött erre, hogy muszáj volt közbeszólnom:

— Nem kell, hogy feleljél rá és ne is beszéljünk róla tovább. Én tudom, amit tudok — mosolyogtam rá cinkosan —, te is tudod, hogy én mit tudhatok, és a szavamat adom neked, hogy senki nem fogja megtudni tőlem, miért lesz két hétig igazi nyár...

— De honnan veszed — dadogta elhűlve ő —, hogy én képes lehetek erre... hogy az időjárást befolyásolhassam...

— Nem elég, ha azt mondom, hogy tudom? — feleltem rá vidáman. — Lehet, hogy államtitok, de akkor is tudom.

— Mit tudsz? — kérdezte kétségbeesetten.

— Miért bosszantasz? — kérdeztem vissza. — Azt tudom, hogy nektek, bizonyos pozíciókban, varázslói képességetek is van. Most boldog vagy, hogy megmondtam?

— Miből gondolod?... — Barátom tekintetében rémület tükröződött, komolyan bosszús kezdtem lenni rá.

— Ne féljél, nem tőled tudom — jegyeztem meg élesen. Magam jöttem rá, két-három esetből. Ha ez téged megnyugtat, elmondhatom.

— Persze, hogy érdekel...

— Hát például a telefonomból — mondtam neki. — A telefonom hónapok óta rossz, egy héten hat nap volt süket, fél év óta. Legalább harmincszor jelentettem a hibabejelentőnek, mindig hiába. Pedig ott műszaki szakemberek dolgoznak. És mégsem tudták megjavítani. Aztán a múlt héten...

— Mi történt a múlt héten? — kérdezte izgatottan a barátom.

— Találkoztam *valakivel* — feleltem titokzatosan —, aki olyanféle volt, mármint pozícióban, mint te, sőt kisebb. És valahogy szóba került, hogy rossz a telefonom. Erre annyit mondott csak, szelíden csóválva a fejét: ejnye-ejnye. Én legalábbis ezt hallottam, de lehet, hogy más varázsige volt.

— Varázsige? — nézett fel csodálkozva a barátom.

— Ne játszd meg magad! — mondtam mérgesen. — Igenis varázsige volt, mert mire hazamentem, működött a telefonom. Minden műszaki fáradság nélkül, erre a szóra, hogy ejnye-ejnye... De elmondhatom a találkozásomat egy másik sámánnal is, ha kinézel az ablakon, éppen a szemközti minisztériumban láthatod. Egy okmányra mondott valamit...

— Miféle okmányra?

— Egy okmányra, amely minden emberi számítás szerint elintézhetetlen volt, hat hétnél kevesebb idő alatt. Azt állították az ügyintézés legrégibb szakemberei, hogy emberi hatalom nem képes azt az okmányt hat hétnél hamarabb elkészíteni. És akkor jött a nagy varázslat és huszonnégy óra múlva a kezemben volt az okmány... És akkor te, az egyetlen személyes barátom a varázslók között, köntörfalazol és megtagadsz tőlem két hét kánikulát, erre mit tudsz mondani?

Semmit se tudott mondani, csak mormogott, miközben kiléptem tőle. De most már tudom, hogy mit mormogott: varázsigéket! Mert amikor kiléptem a kapun, sütött a nap, mintha reggel nem is esett volna az eső...

Hát mégsem hagyott cserben az én rendes barátom. Csak hát nagyon őrzi az állami titkokat...

Somogyi Pál

TRIBÜN

Az Egyesült Államokban is szaporodnak a nézőtéri botrányok. A lelátó több pontján kerékpárlánccal, zsilettpengével, törött palackkal felfegyverzett erős gyerekek esnek egymásnak, s a kósza pofonokból kijut persze a jóhiszemű szurkolóknak is. Bob Hope javaslata:

— Erős ráccsal kell elválasztani a tribün két részét. Az egyikre írjuk ki: „Rendes emberek", a másikra: „Huligánok".

* * *

Chris Ault, a nevadai egyetem rögbiedzője merész ember. Az új bajnoki szezon rajtja előtt kijelentette: ha bármely szurkoló úgy találja, hogy a csapat nem játszott legjobb tudása szerint, hétfőn a klubházban visszakaphatja a pénzét. Egy újságíró megkérdezte, mi lesz, ha egy hétfő reggel — mondjuk — ezer szurkoló ostromolja meg egyszerre a klubházat?

— Nem az én problémám — mondta Ault. — Addigra engem már rég kirúgtak.

* * *

Sportvicc, a nyugatnémet Stern magazinból. Két nagycsapat intézője beszélget.

— Apám mindig azt mondta, hogy a pályánkon csak egy módon maradhat becsületes az ember.

— Éspedig?

— Áhá, szóval maga sem tudja!

* * *

Clarence Campbell, a kanadai szuperliga nyugalomba vonult elnöke megmagyarázta, miért ellenezte mindig a női jégkorongot.

— A hoki bikanyakú játékosokat nevel és én valahogy nem szeretem a bikanyakú nőket.

* * *

A Sunday Independent című lapban olvastuk, hogy a 23 éves Don Nigel helyből 140 centit ugrik magasba. Vesz egy kis lendületet és egyszerűen felröppen a bár zongorájának a tetejére.

— Nem is tudom, hogyan kezdődött — mondja Don. — Egy házibulin véletlenül ránéztem a zongorára, és eszembe jutott, hogy fel tudnék ugrani a tetejére. Azóta is csinálom.

Zseni született.

(p.p.)

NÁLUK IS ÍGY VAN?

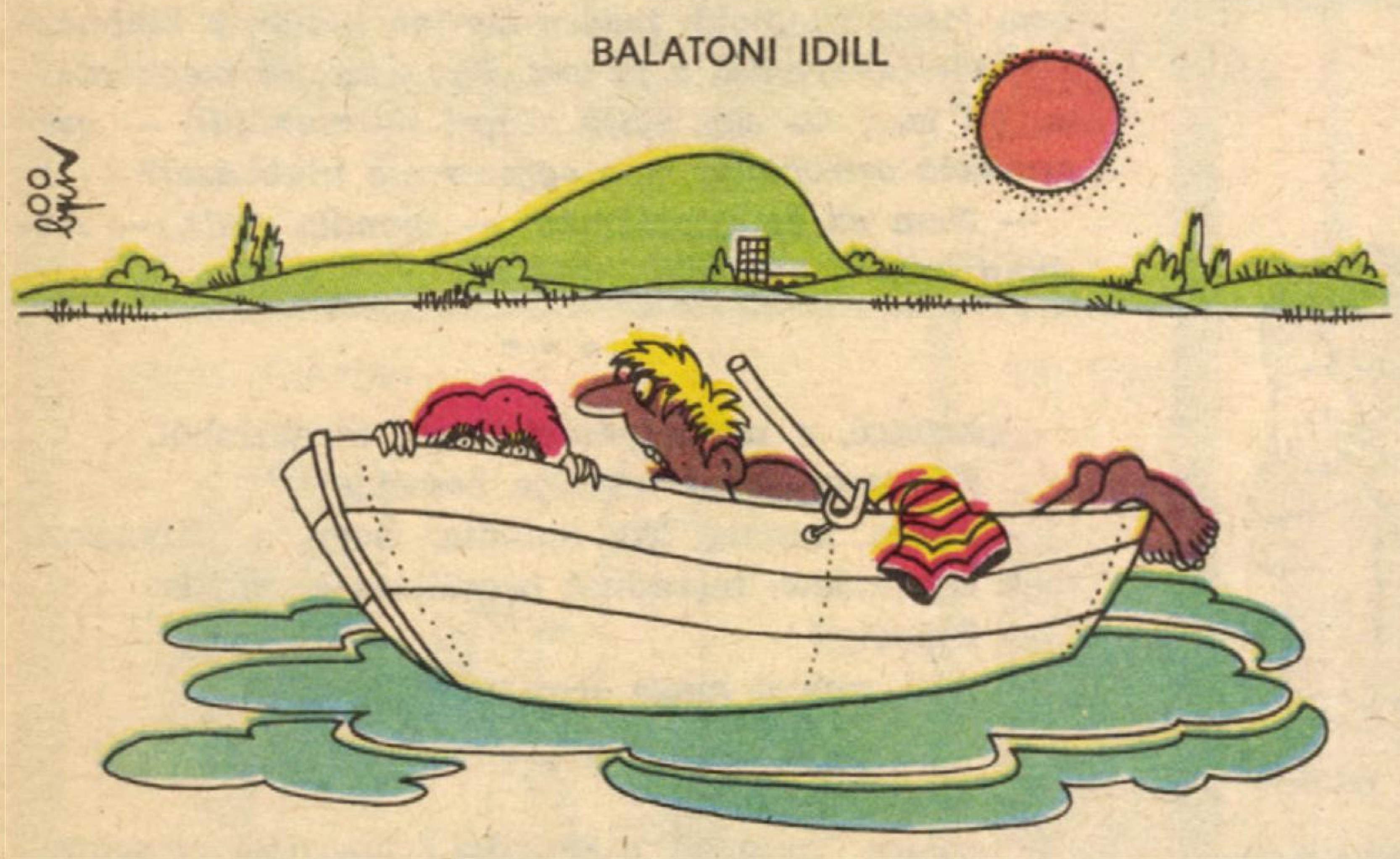
– Hiába erőszakoskodik, Zander kisasszony, az üzletvezetőség akkor sem szereltet fel klímaberendezést!

(Stern, Hamburg)

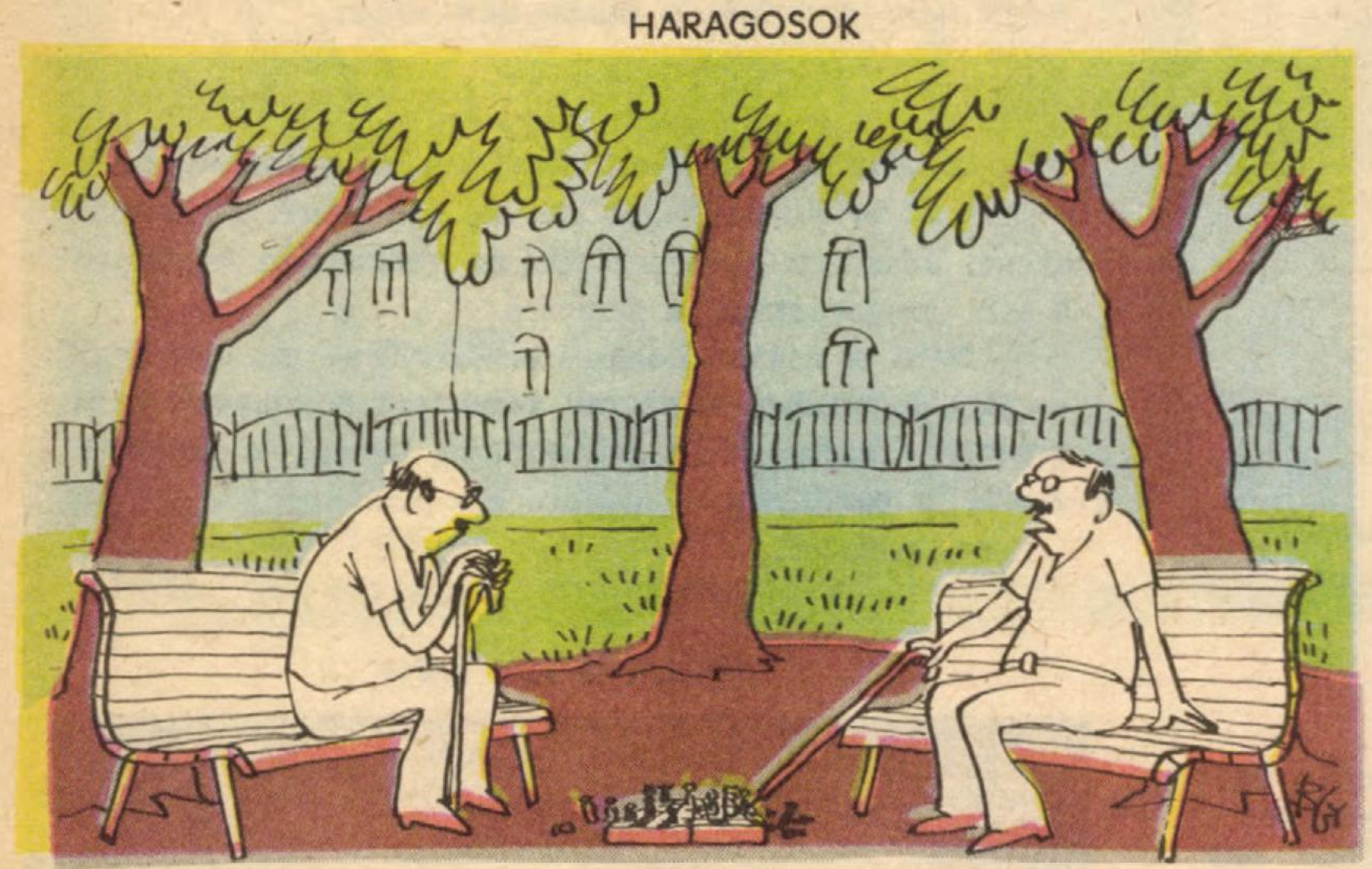
– Tudod, egy hónapig vidéken nyaralt a nagymamánál...

BALATONI IDILL

– Mondd, drágám, pillanatonként szét kell nézned, hogy nem jön-e a férjed?

HARAGOSOK

– Sakk!

NYÁRI ESŐ

Esik az eső. Fütyül a nyárra, fütyül a nyaralókra.

Esik.

— Nyári eső az csak víz — mondja a bölcs öreg.

— Víz, víz, épp az a baj, hogy víz, tömény víz, és mennyi! A fene a fajtáját! — torkolják le többen is a koros opportunistát.

Nézek ki az ablakon. A nyári alkonyatban nem önfeledten andalgó párokat látok az utcán, hanem a fal mellé lapulva siető ideges embereket.

Egy esőcsepp ideesik elém, az ablak párkányára. Megáll, és szemtelenül csillog a felgyúló lámpafényben.

Vagy talán nem is szemtelen, csak én látom annak, mert haragszom rá? Fölbuzog bennem a szent tárgyilagosság. Hallgassuk meg őt is!

— Egy pillanatra, ha szabad... — szólítom meg sietve, mielőtt legurulna, vagy elpárologna. — Mi a véleménye arról, ahogy itt fogadják?

A csepp csöppet megnyúlik, oválisra, mintha mosolyogna, s kis meglepődéssel harmatos tekintetében szembenéz velem.

— Megszoktuk — válaszolja aztán egykedvűen, és megvonja a vállát.

Már készül is gurulni tovább, de egy moccanás után meggondolja magát, visszafordul.

— Igazságtalanok! — tör fel nedve mélyéről a sóhaj.

— Már megbocsásson — emelem föl én is a hangom —, de mindennek megvan az ideje. Most nyár van, ha nem tudná.

— A szélnek mondja ezt, meg a többi tényezőknek, akik irányítanak bennünket! — válaszolja ingerülten.

— Ezt ismerjük — legyintek —, mindenki így szeretne kibújni a felelősség alól, hogy ő csak az „irányításnak" engedelmeskedett.

— Ez nem kibújás — utasít vissza önérzetesen. — Ha ön emlékszik középiskolás tanulmányaira, tudnia kell, hogy a levegő hőmérséklete, a telítettség foka...

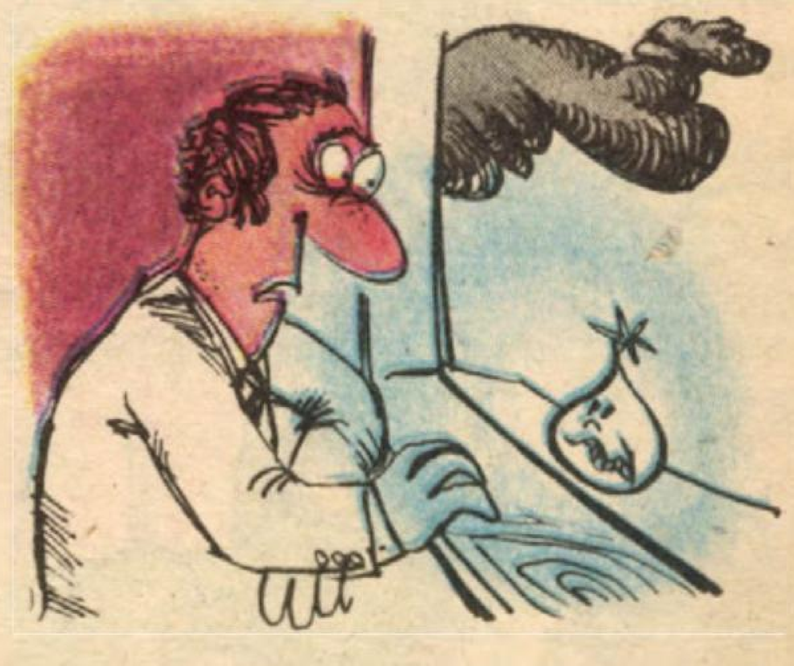
— És Newton — folytatom, nehogy egészen unintelligensnek tartson.

— Igenis, Newton! Felfelé mégsem eshetünk.

— Megértem, hogy maguknak sem könnyű a helyzetük — hajolok meg érvei előtt —, de igazán tekintettel lehetnének a mezőgazdasági munkára, a nyaralókra, a szerelmesekre!

— Hiába magyarázom? — néz rám tehetetlen haraggal. — Nem passzióból esünk ide.

Egy kollégájára mutat, aki a második emelet magasságában

Hamletként tűnődik: esni, vagy nem esni? Aztán engedelmeskedik Newtonnak, és rákoppan egy csinos fiatal lány orra hegyére. A szende ifjú hölgy erre mond valamit, amitől a kolléga fülig pirul, és szégyenében rohanva, az első csatornanyíláson át a föld alá süllyed.

Barátom tekintetében szemrehányás csillog. Valami olyat vélek kiolvasni belőle, hogy „ami sok, az mégiscsak sok!"

— És sokan vannak odafent? — kérdezem, hogy zavaromat leplezzem.

— Sokan! — húzza ki magát dölyfösen.

— És mind ide szándékoznak...?

— Mind! — hangzik a csakazértis válasz.

— No, majd én beszélek a széllel, hogy vigye magukat a csodába! — próbálok ráijeszteni a szemtelenjére.

Erre behúzza a nyakát, szétlapul, s dühösen sziszegi felém:

— Fogtok ti még én utánam sírni! — és sértődötten elpárolog.

Sólyom László

HUMORKOKTÉL

TELEFON

Férfihang: Halló, Szabó lakás?

Női hang: Nem, kérem. Megjegyzem, mindjárt gondoltam, hogy téves, hozzánk ugyanis még nem vezették be a telefont.

A NAGY MUTATVÁNY

— Cirkuszigazgató úr, óriási számom van! Vegyen fel a műsorba!

— Mi az a szám?

— Át tudok menni a falon.

— Az attól függ, milyen falon.

— Lakótelepin.

— Nem értem, hol van itt a kunszt?

DEMOKRATIZMUS

A legdemokratikusabb érzelmű állat az emberevő cápa. Nem tesz különbséget ember és ember között.

NEHÉZ AZ ÜVEGVISSZAVÁLTÁS

— Kérek tíz üveg sört üveg nélkül!

KÜLÖNÖS KÉRÉS

— Jó napot kívánok! Lúdtalpbetétet kérek, de jó erős legyen, mert balettcipőbe lesz!

ÖRÖKNAPTÁR

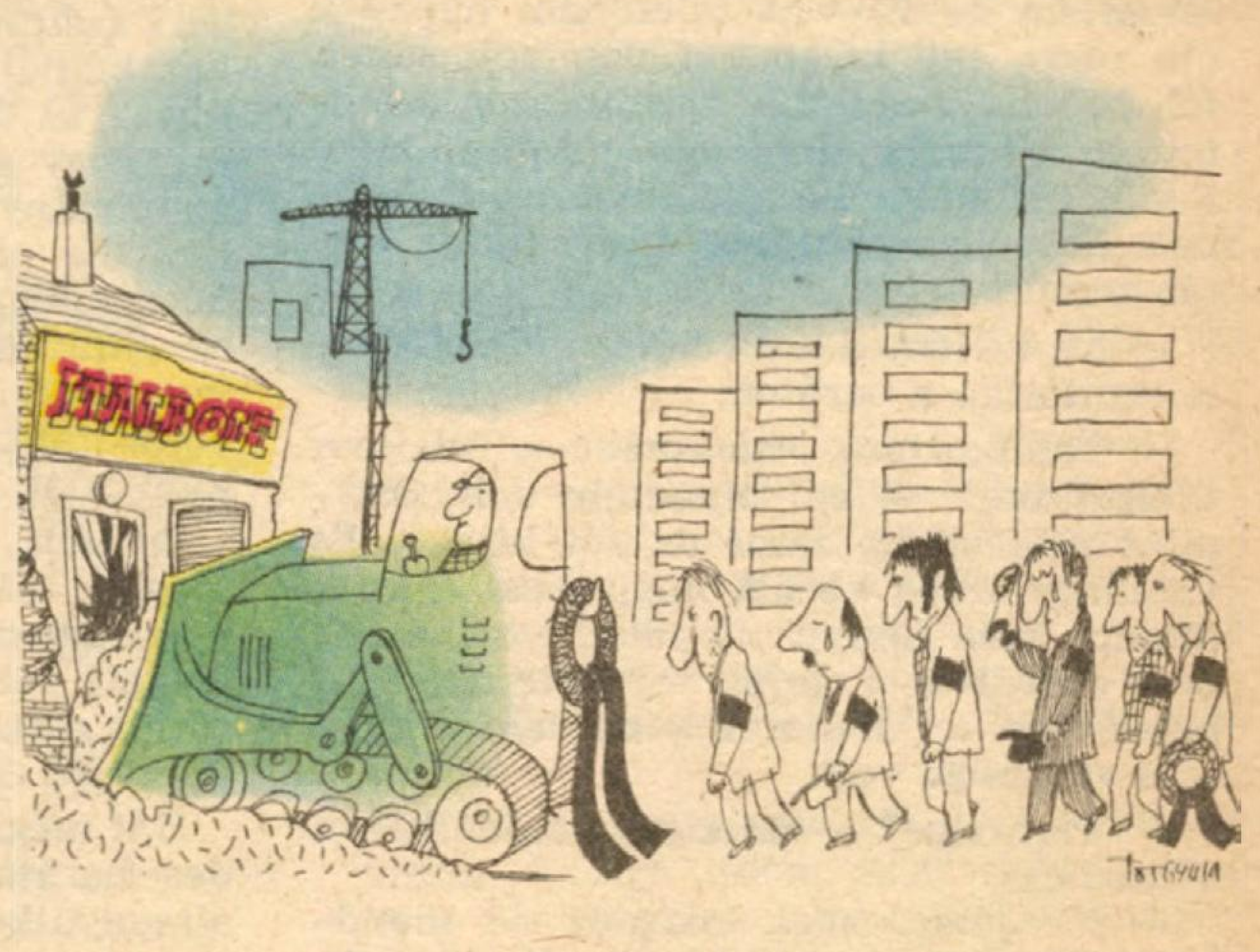
Feleségem kél: 7.30, nyugszik: soha.

PANASZ

— Olyan sokan vannak délelőtt az utcán, a boltokban, a buszokon, hogy inkább bent maradok és dolgozom az irodámban.

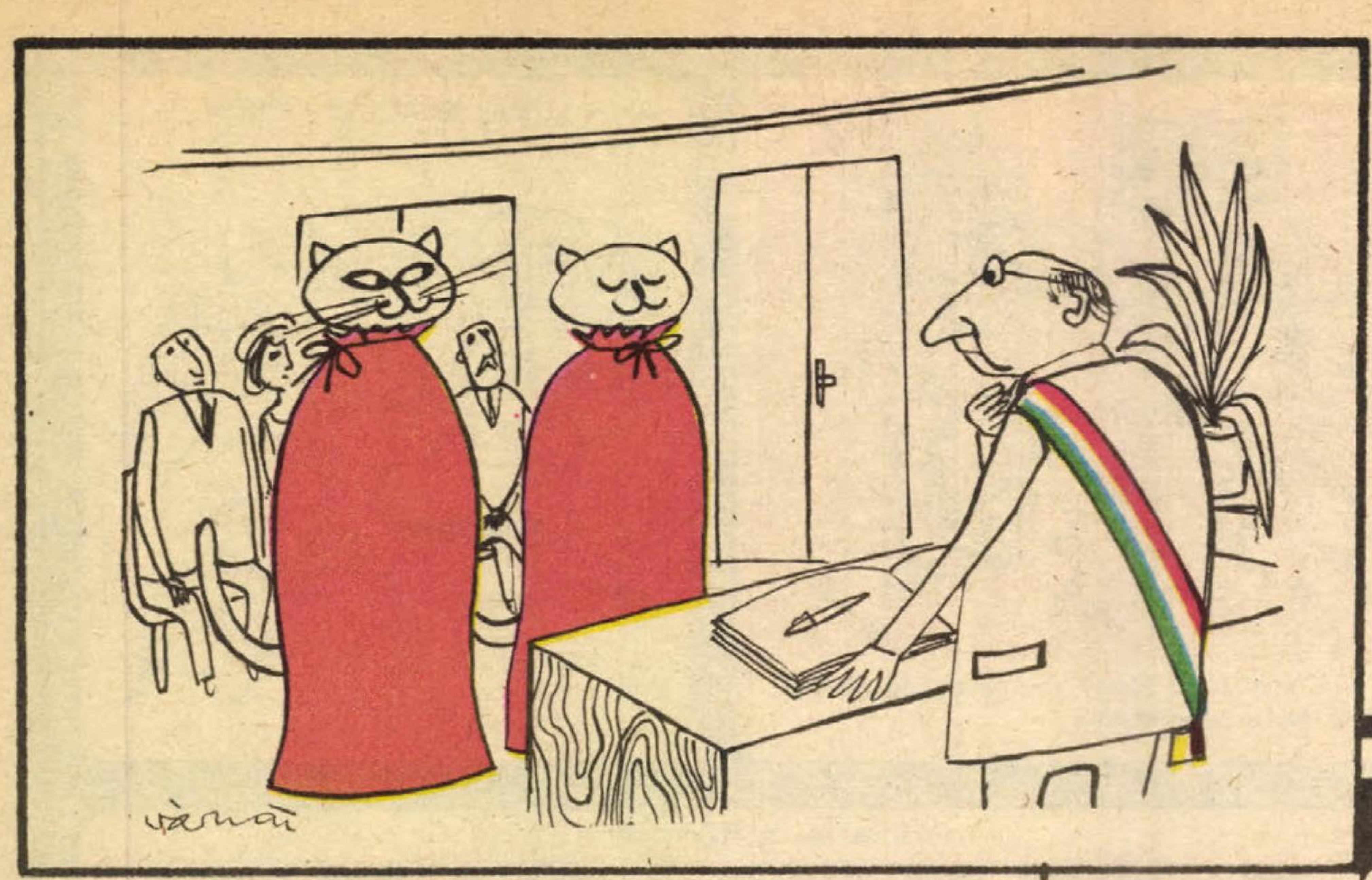
Barcs Endre

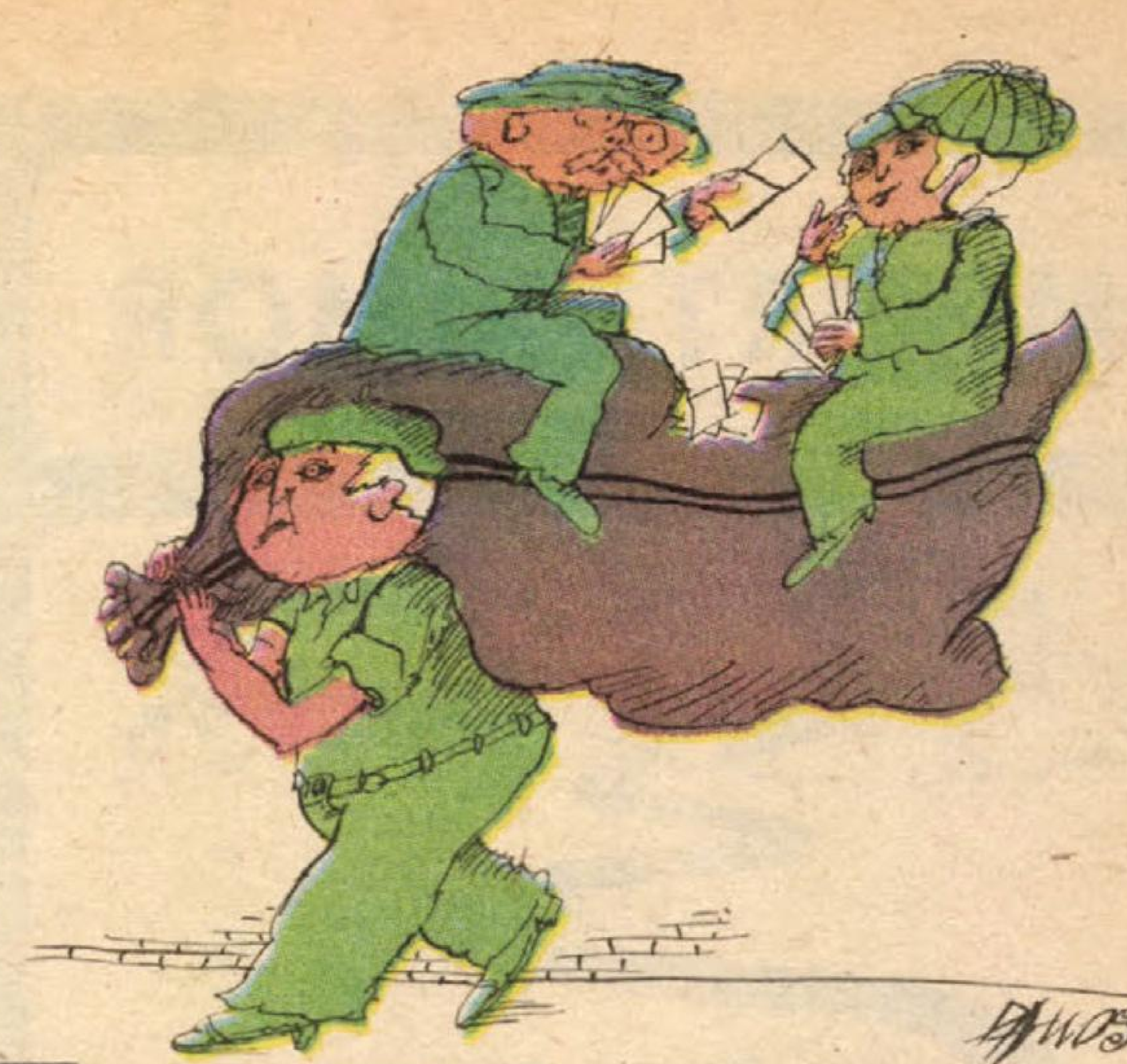
GYÁSZMENET

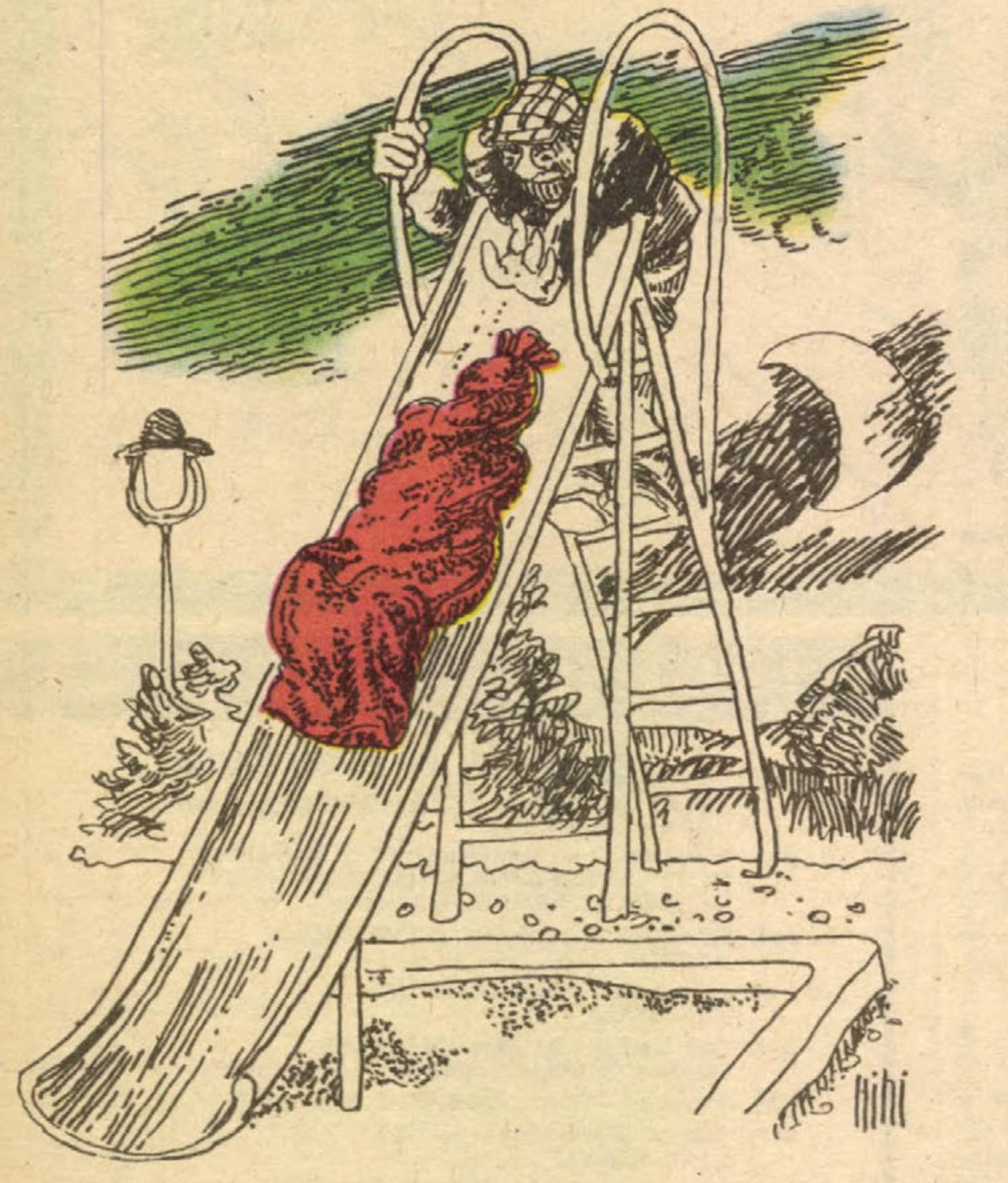

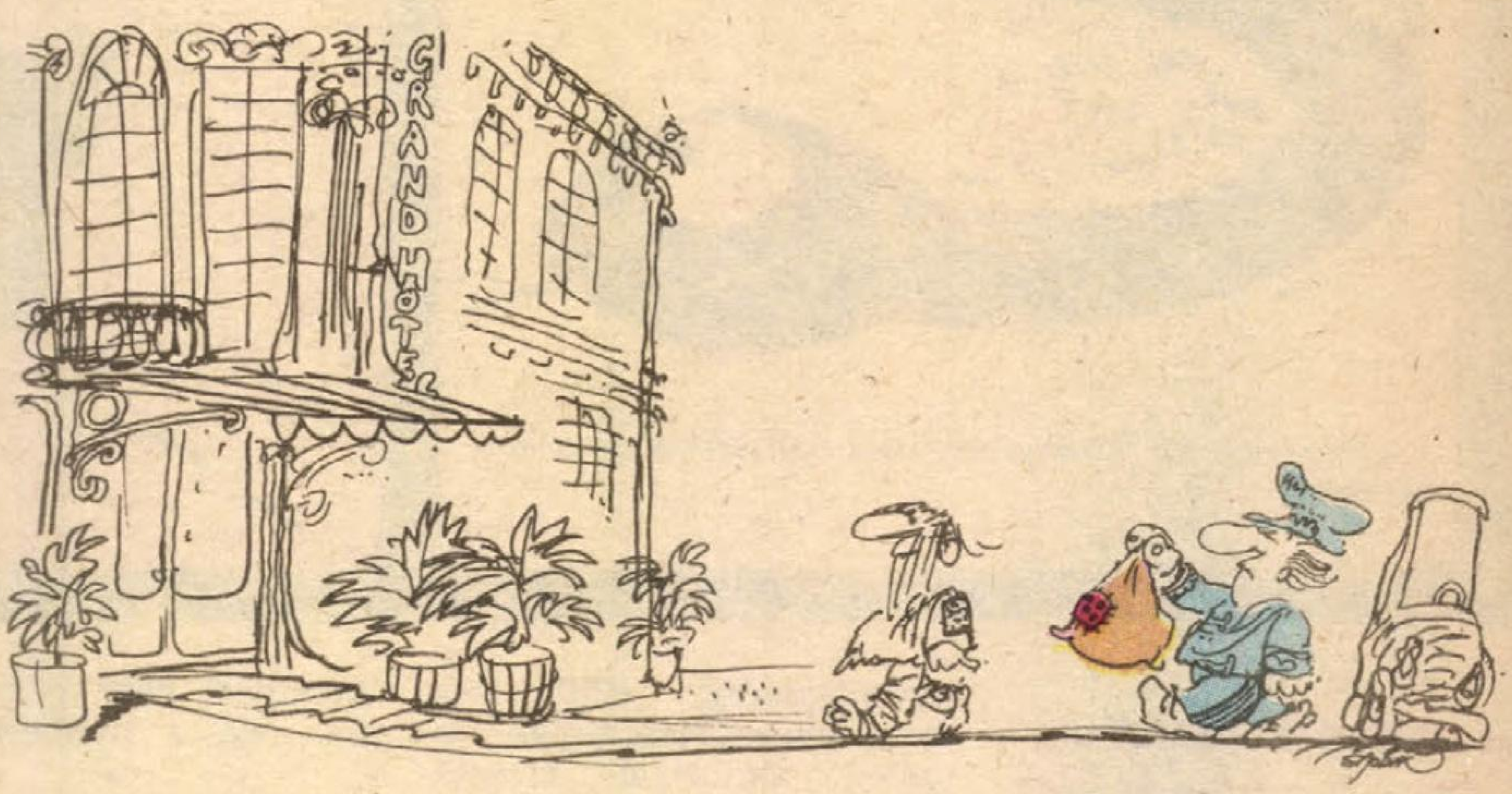
ZSÁK

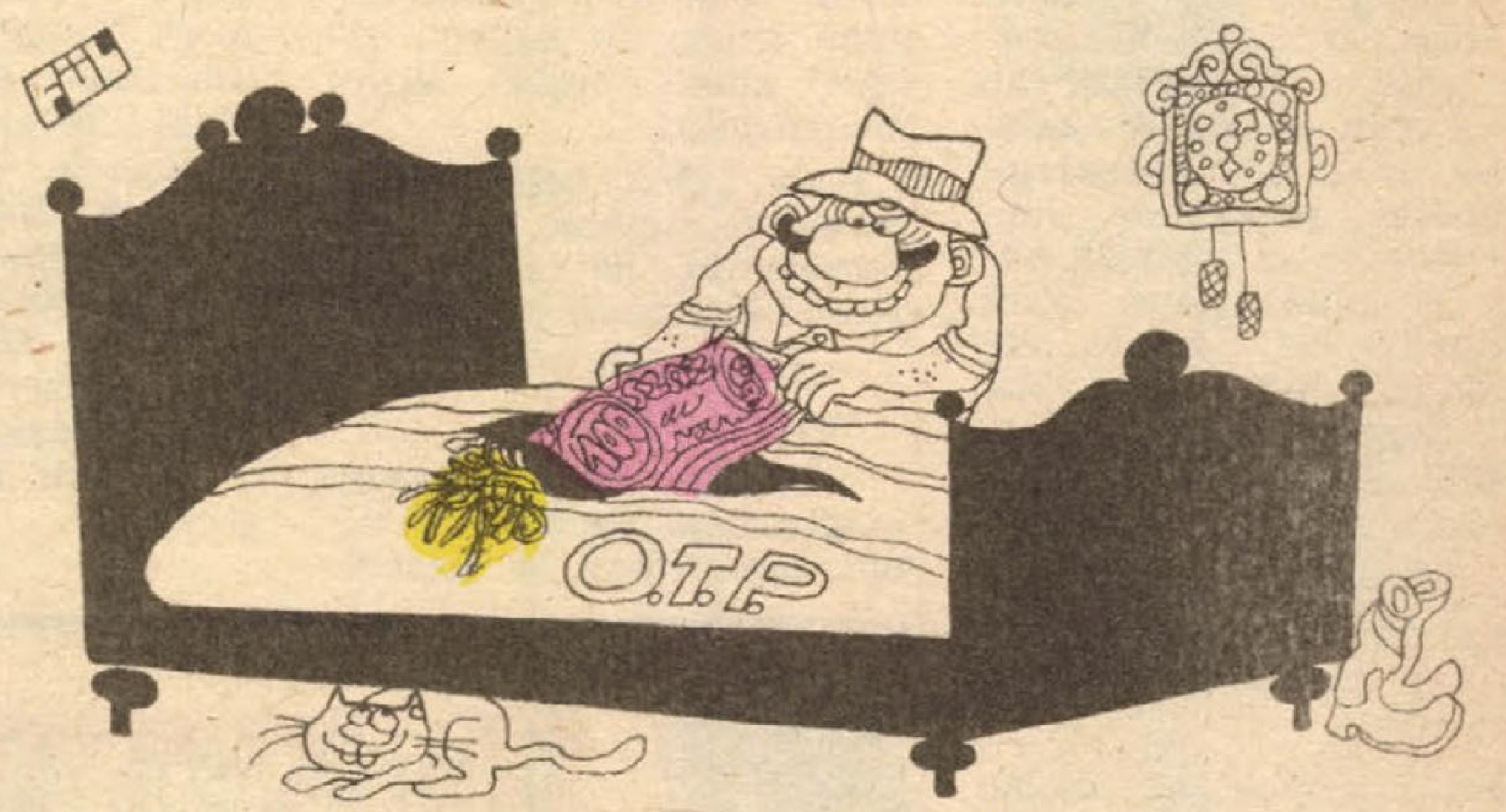
VÁRNAI, DALLOS, HEGEDŰS, SAJDIK, FÜLÖP, BALÁZS-PIRI, LEHOCZKI

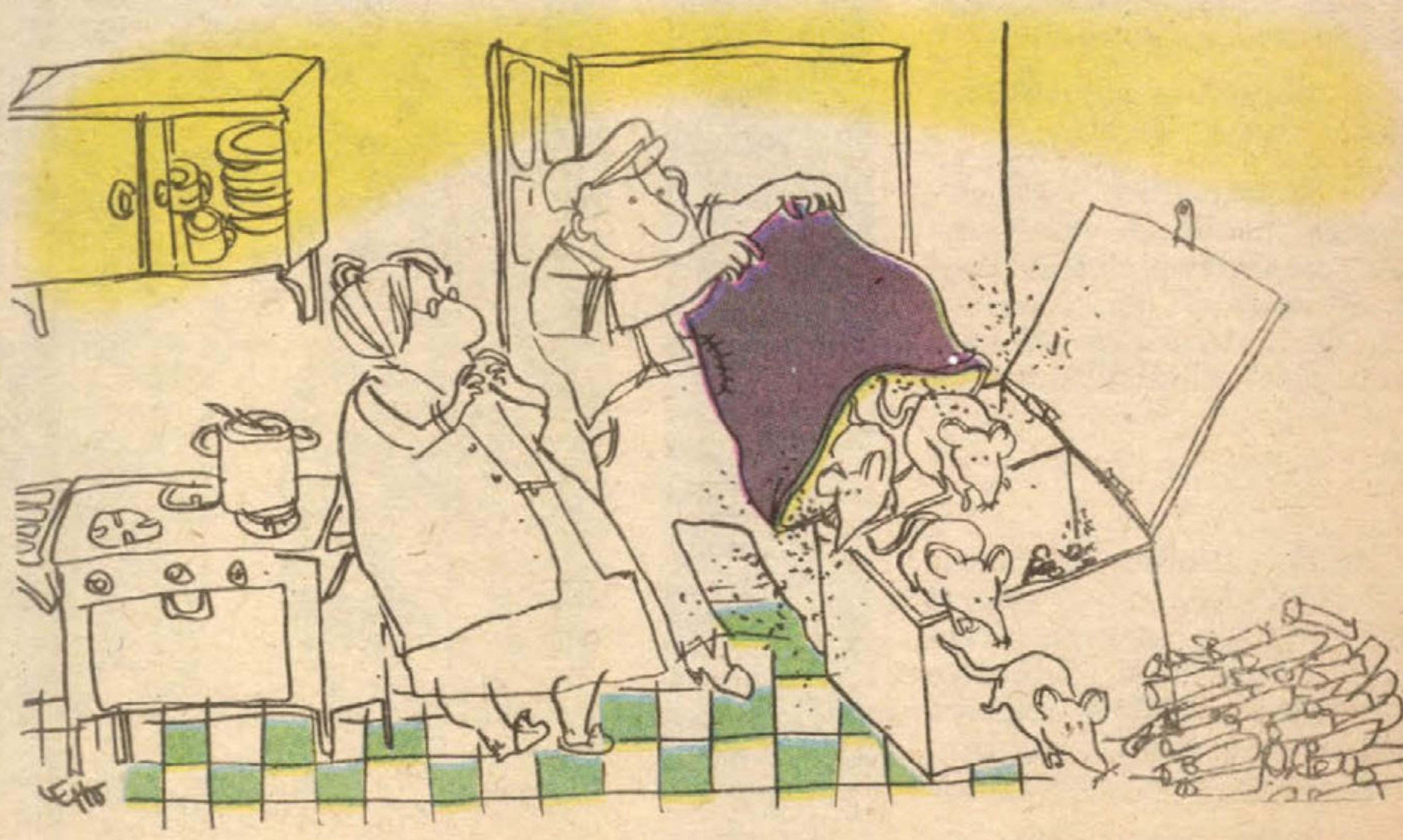

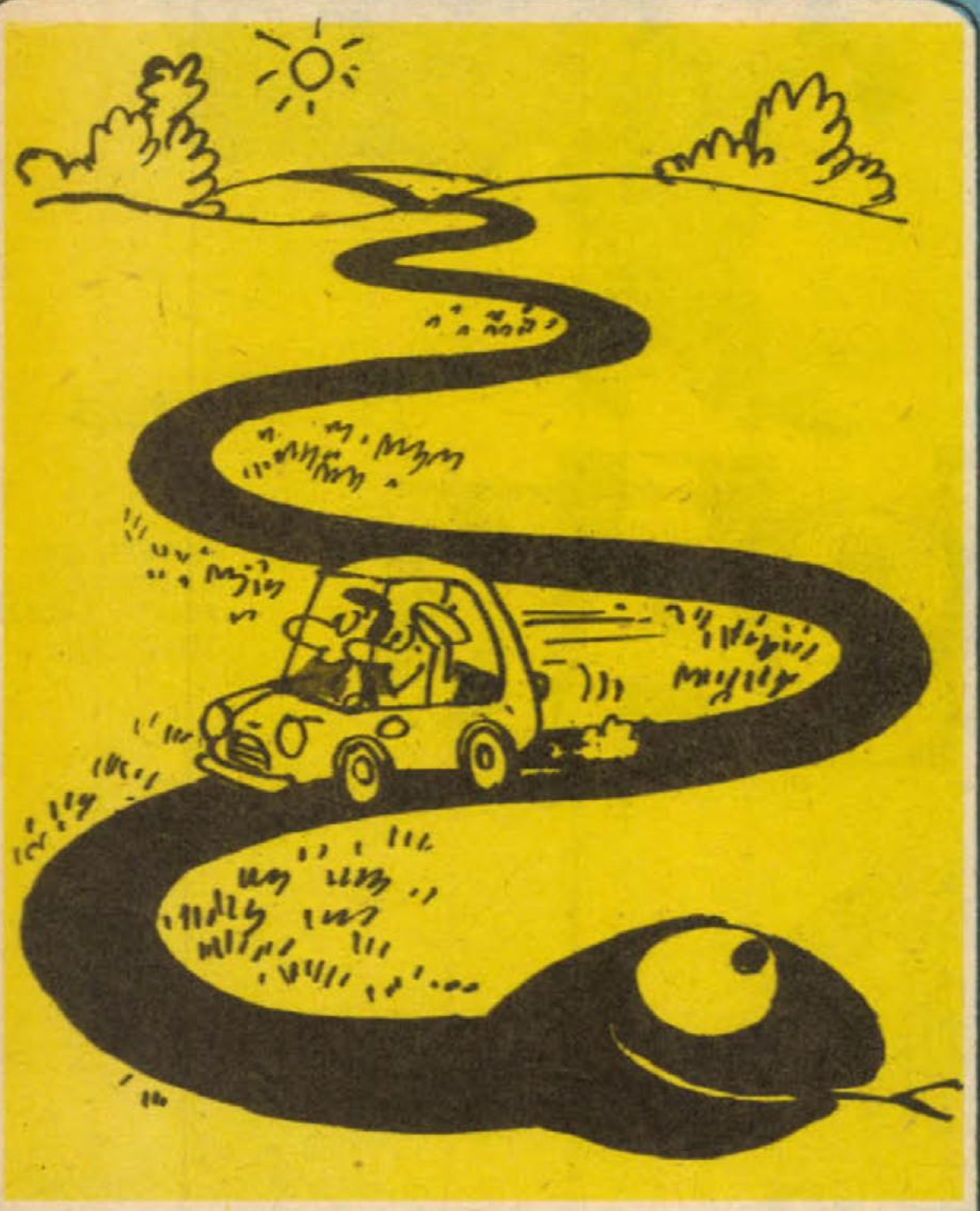

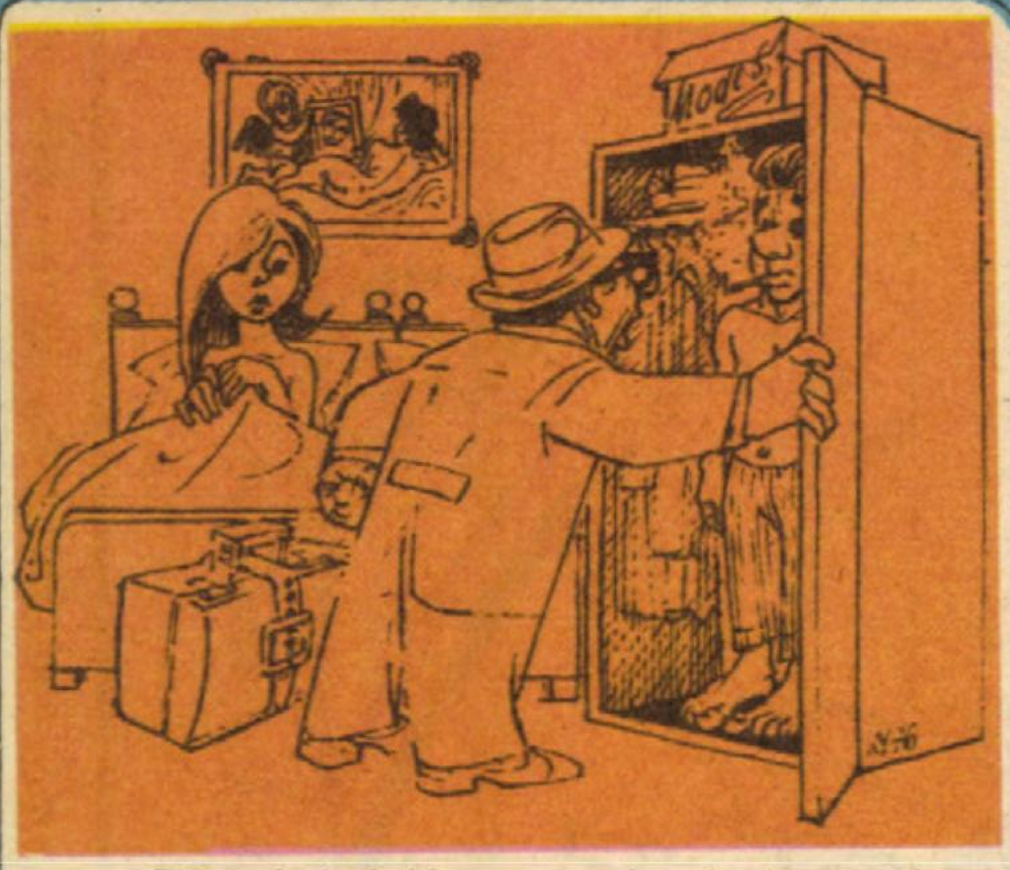

IMPORT HUMOR

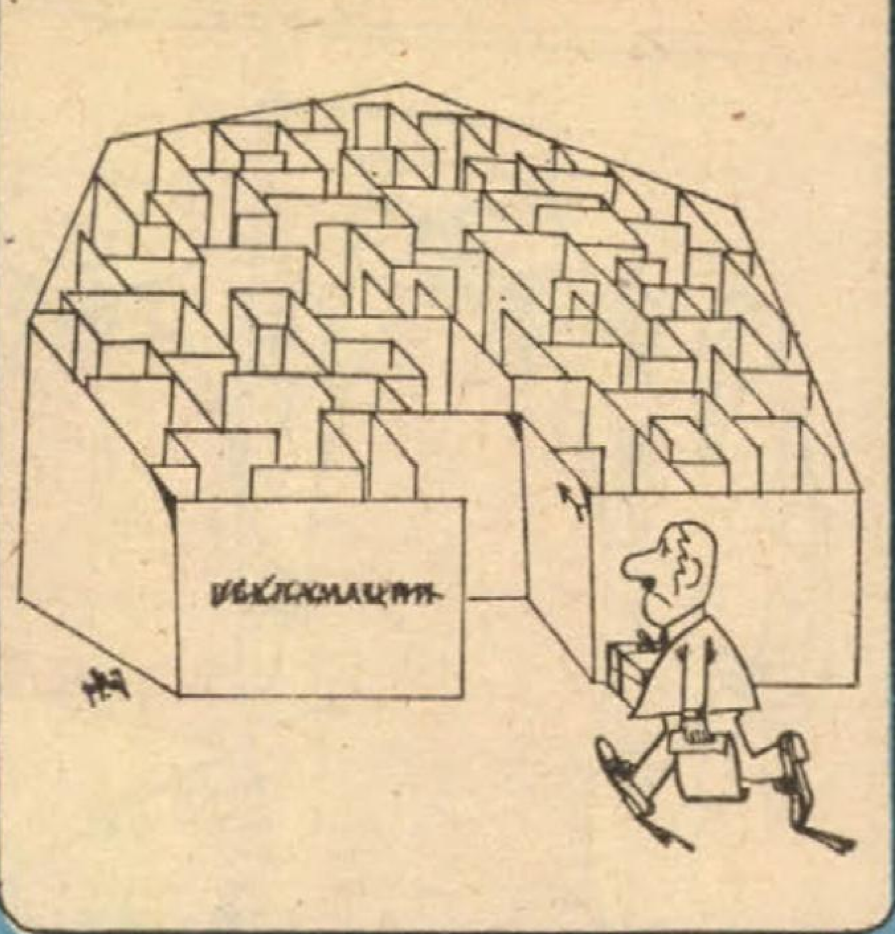

– Érdekes, az útikönyvben nem volt szó erről a szerpentinről.

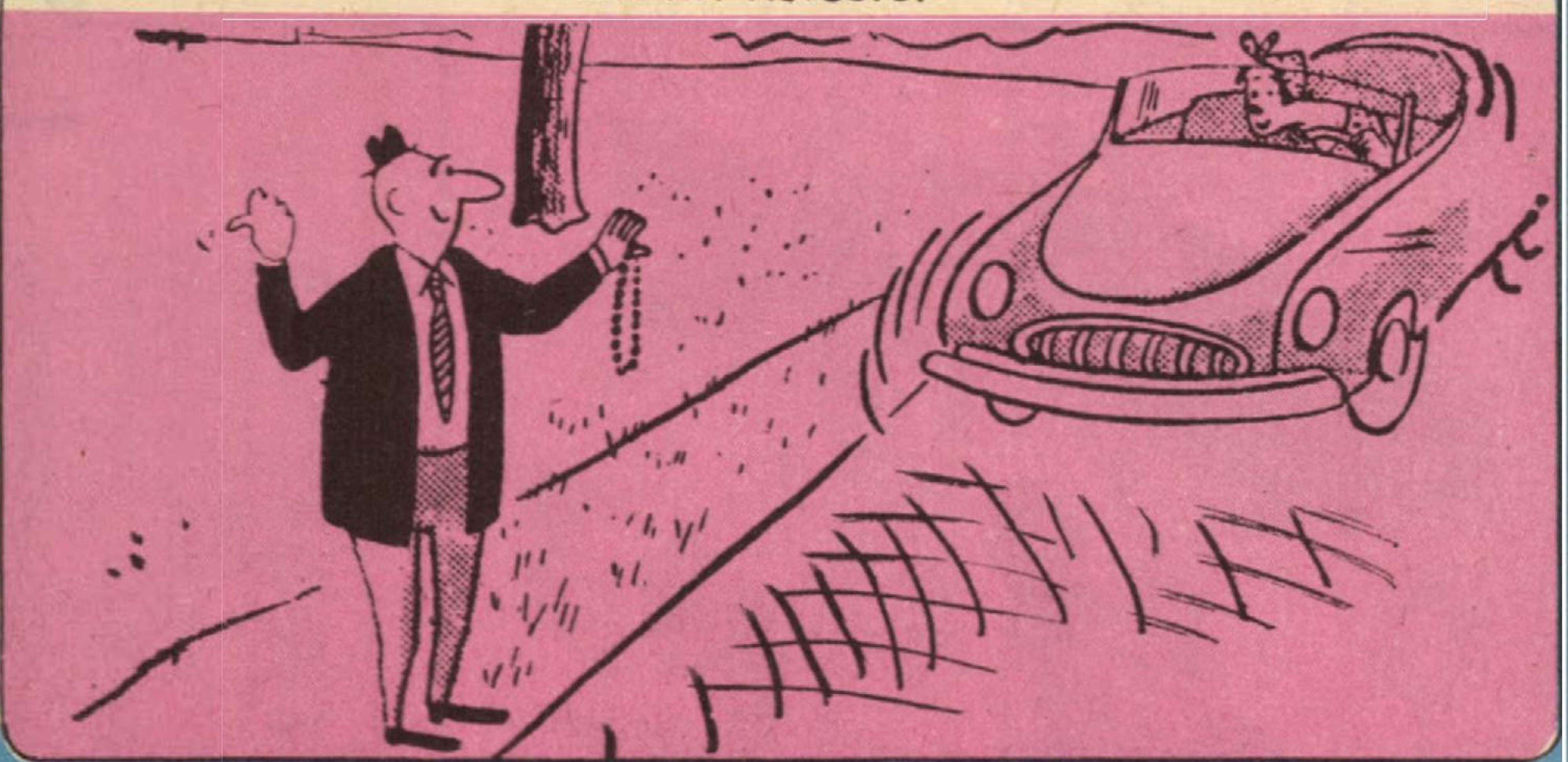

– Disznóság! Hogy merészel cigarettázni a hálószobámban?

REKLAMÁCIÓS IRODA

ÚJFAJTA AUTÓSTOP

ZSÖLLYE

Garas Dezső a Nemzeti Színház siófoki üdülőjében nyaral a családjával. Egyik este a közeli kifőzésbe mentek vacsorázni. Termetes asszonyság sürgött-forgott az asztalok között, és pillanatokon belül odavarázsolta Garasék elé a ropogós kacsasültet. Kis idő múlva odasietett az asztalhoz az étkezde tulajdonosa.

— Remélem, ízlik a vacsora, kedves művész úr? Ha van valami kívánsága, szóljon ...

Garas éppen az utolsó falatoknál tartott.

— Nagyon ízletes volt és bőséges! De ha már olyan kedves és érdeklődik, megkérdezem: fogvájó nincs?

A tulajdonos sajnálkozva tárta szét a kezeit.

— Sajnos nincs! Nem érdemes tartani. A múlt szezon elején még tettünk néhány darabot az asztalokra, de a nyaralók egy-két nap alatt eldobálták!...

*

Pécsi Ildikó a nyarat Egerben tölti, ahol estéről estére nagy sikerrel vesz részt az agriai játékszín előadásain. Délelőttönként gyakran keresi fel a piacot, mert imád vásárolni.

A múlt héten elégedetlenül állt meg az egyik gyümölcsbódé előtt. Az árus megismerte Ildikót és széles mosollyal kínálta portékáját.

— Ebből az almából vegyen, aranyos művésznő, kicsit ütődött, de belül nagyon finom és nagyon olcsón adom, tessék egyet megkóstolni ...

Pécsi Ildikó beleharapott az egyik almába, majd elfintorította az arcát. Az árus kíváncsian nézett rá.

— Nem ízlik?

Pécsi sóhajtott.

— Nézze, nem akarom megbántani, de ha ilyen alma lett volna a paradicsomban, nem történt volna meg a bűnbeesés.

*

Csikós Gábor egy huszártizedest játszik Sára Sándor „Nyolcvan huszár" című filmjében, melyet most forgatnak a lengyel Tátrában. A napokban az alábbi levelet küldte a feleségének.

„... a legnehezebbek a lovasjelenetek, de azért a sok gyakorlás meghozta a jutalmát. Már egész könnyen viszem át az akadályokat, csak az a baj, hogy a ló nem mindig jön velem!..."

Rátonyi Róbert

MEGJELENT

TÜCSÖK és BOGÁR

Nyugodt, leegyszerűsített vonalak

A magunk részéről szívesen tovább egyszerűsítenénk. Igaz, hogy akkor még ennyire sem maradna nyugodt.

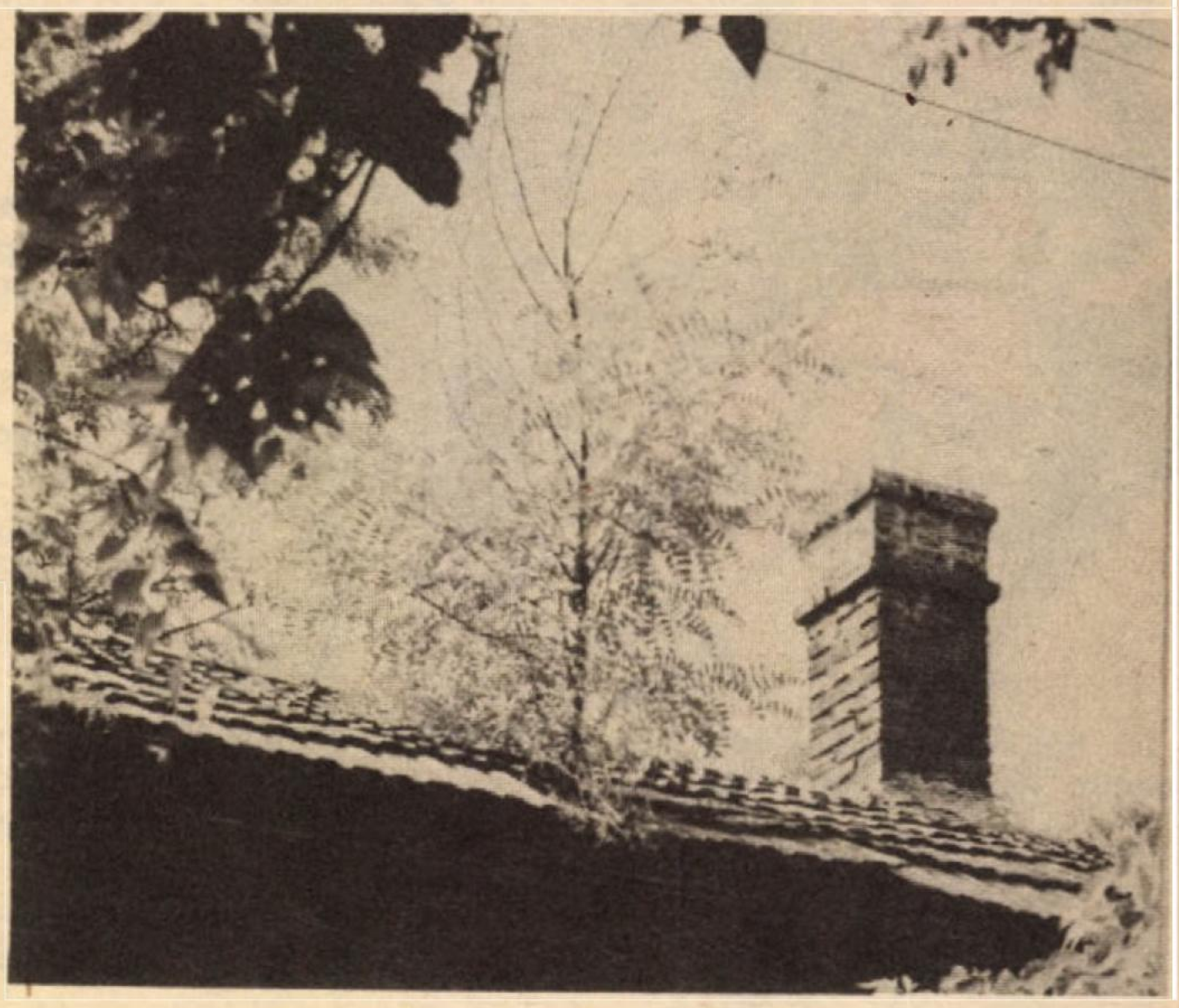
(A Somogyi Néplapból ollózta Nagy Ivánné, siófoki olvasónk)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

A kereskedelem az első félévben 50 százalékkal több fűkaszát és szecskázógépet adott el, mint az első félévben. A további igényeket szintén kielégíti az Agrotröszt, átmenetileg csak az okoz gondot, hogy az egyik rotációs fűkasza szállításával a gyár megkésett. A ház-

Most már csak az a kérdés, mennyivel teljesíti túl a második félévi eladás a második félévi eladást.

(A Veszprém megyei Naplóban találta Nagy Sándor, nagyalásonyi olvasónk)

Hely a tetőn, avagy mindent a fásításért.

(Kiskunhalason fotózta Babud Imre)

Aszongyák

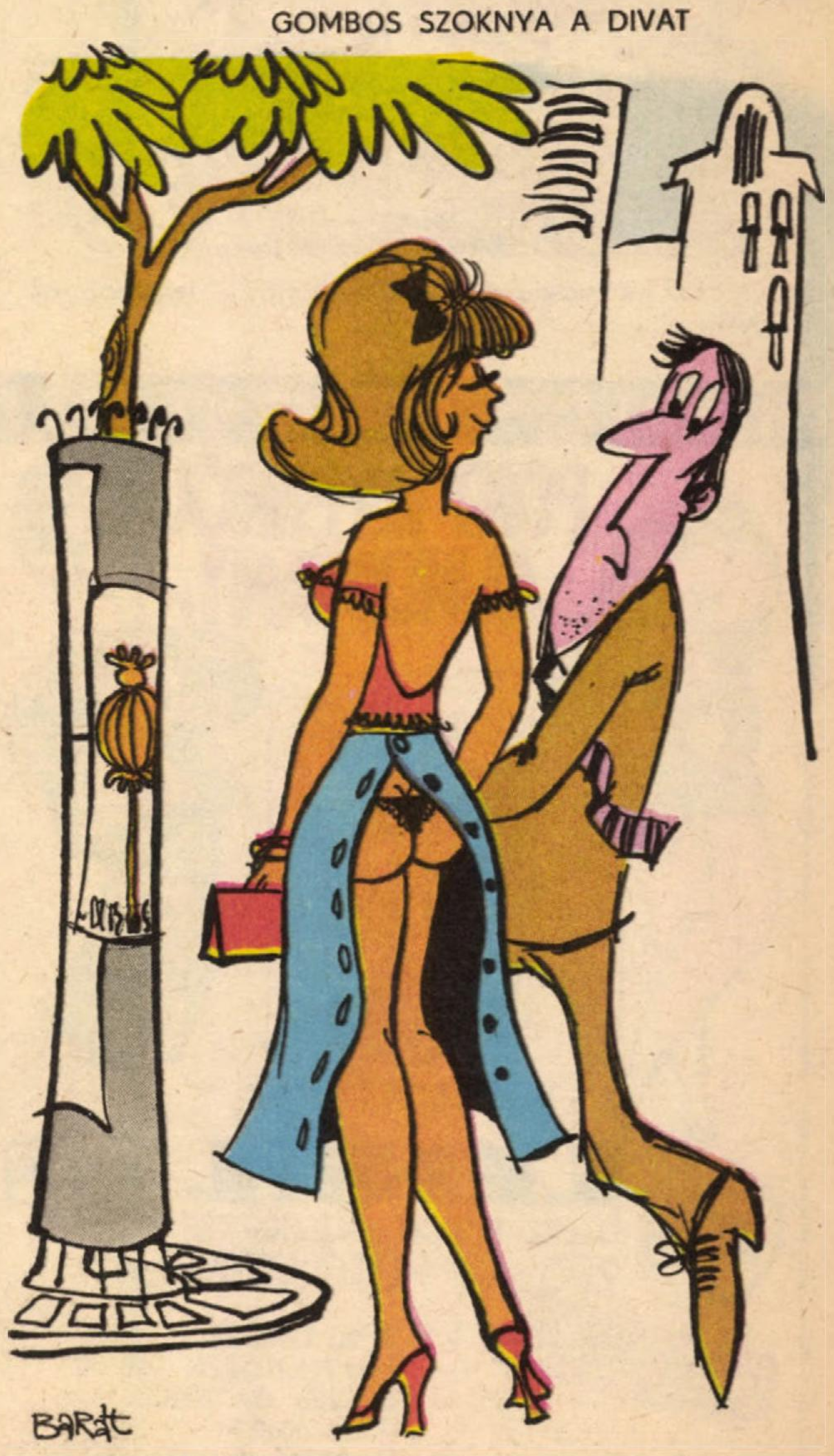
hogy Bécsben 1975 óta ötven új kávéház nyílt, tehát a bécsiek kezdenek visszatérni a röpke tartózkodásra (és röpke szerelmekre) berendezett eszpresszótól a régi jó, tágas, vadonatúj, de műfajilag patinás, ódon, klasszikus kávéházhoz.

A kávéház-kultusz (ha szabad annak neveznem) a régi Pesten legalább akkora volt, mint a régi Bécsben, Pesten hajdanában az emberek kávéházban reggeliztek, kávéházban ebédeltek, kávéházban vacsoráztak, kávéházban csalták meg egymást (ehhez nem kellett feltétlenül férjnek és feleségnek lenni, hiszen a régi Pesten az üzleteket is a kávéházban kötötték, itt kötötték le azokat az árukat, amelyeket az eladó nem szállított le, és a vevő nem fizetett ki, de akkor se fizette volna ki, ha az eladó leszállítja az árut, tehát tulajdonképpen senki se csapott be senkit), a pestiek a kávéházban olvastak újságot, ez azért volt praktikus, mert az újságlapok mögött észrevétlenül lehetett aludni, hacsak nem horkolt túl hangosan az illető, az emberek ugyanis aludni is a kávéházban szoktak akkoriban, ilyen minőségben csak a mozi támasztott később a kávéháznak egy kis konkurrenciát, a kávéházban terjesztették az emberek egymásról azokat az aljas rágalmakat, amelyekből minden szó igaz volt, a kávéházban kértek egymástól kölcsön az emberek, és a kávéházban nem adták meg (egyébként másutt se, de ez már nem tartozik a szigorúan vett kávéház-történelemhez), a kávéházakban aranyozott díszek voltak, ott még a gipsz is aranyból volt, az arany viszont dubléból, szóval a régi pesti kávéházakban minden csillogó, ragyogó és világos volt, csak az nem volt világos, hogy miből telik annak a kávéházra, aki éjjel-nappal ott ül a kávéházban, és nem csinál semmit, de azt két kézzel csinálja, bizony, nemcsak Bécsben, de Pesten is vannak, akik visszasírják a kávéházakat.

Mert egy csinos, fiatal nő még csak megél abból, hogy egész nap az eszpresszóban ül, de egy csúnya öreg férfi nem.

(gergely)

GOMBOS SZOKNYA A DIVAT

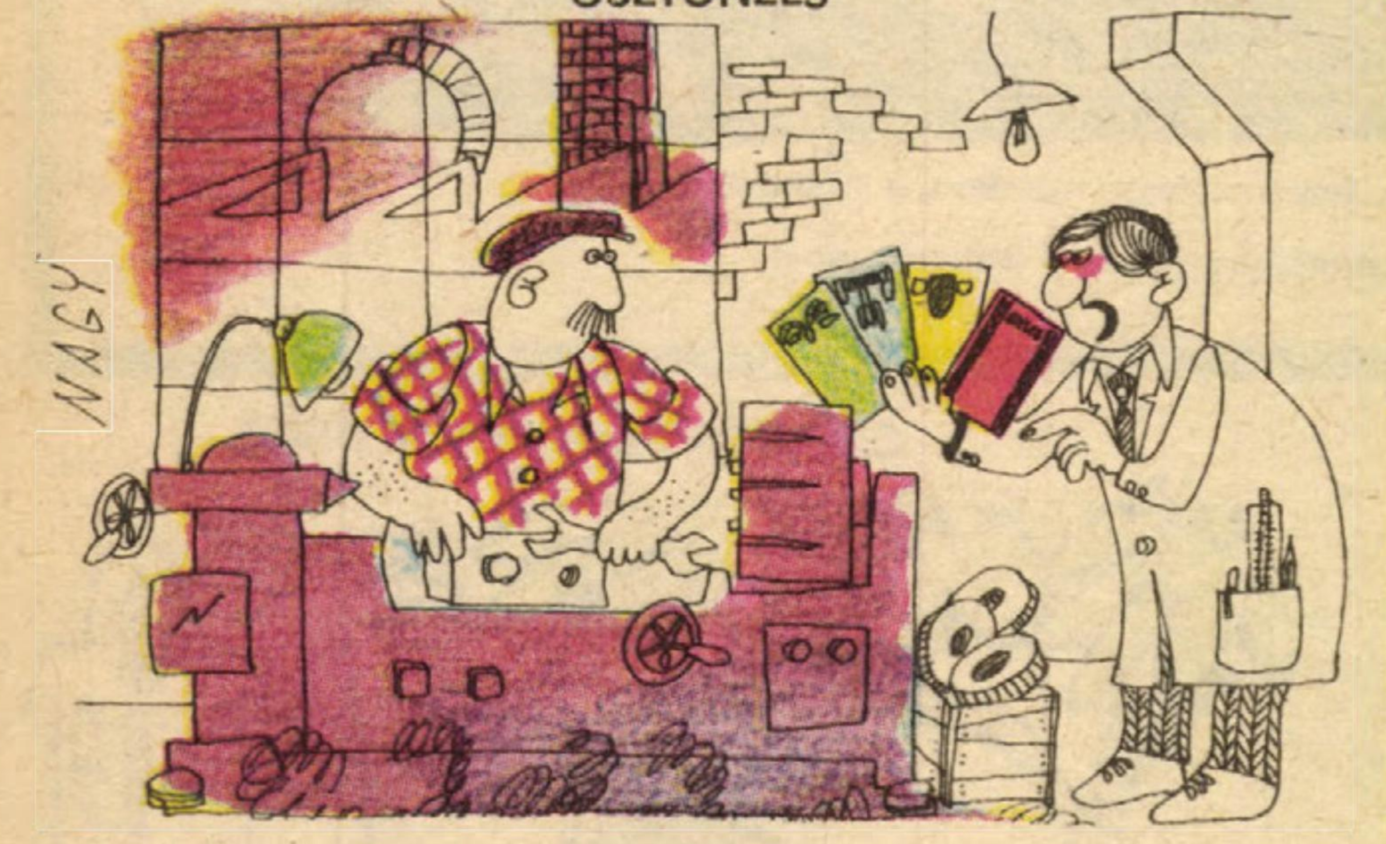

– Egyszer igazán figyelmesebben öltözhetnél fel, Judit.

– De hát ön mondta, igazgató elvtárs, hogy teremtsünk mindenütt jó munkahelyi légkört.

ÖSZTÖNZÉS

– ... És jutalomképpen kiválaszthatja a legszebb oklevelet!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Mi a foglalkozása? — kérdi a hivatalban a tisztviselő.

— Imitátor vagyok — feleli az ügyfél.

— A cirkuszban, a varietében vagy talán a televíziónál?

— Nem, a lapát mellett...

*

— A marhahús, amit maguknál vásároltam, legfeljebb cipőtalpnak felel meg.

— És miért nem használja a kedves vevő cipőtalpnak?

— Megpróbáltam, de sajnos elgörbül benne a szög is...

*

— Ettől a gyönyörű természettől egészen megmámorosodtam!

— Te csak ne hivatkozz a természetre! Lehelj rám, Lajos!

*

— Bocsásson meg, főnök úr, amiért elkéstem, de elaludtam.

— Csak nem? Mi az, maga otthon is alszik?

*

— Én mások verejtékéből élek.

— És ezt nem restelli bevallani?

— Miért? Gőzfürdőben dolgozom...

*

A professzor kérdezi a vizsgázó orvostanhallgatótól:

— Mondja meg nekem, milyen izmok működnek, ha teszem fel, öklözni akarok?

— A nevetőizmok, professzor úr!...

*

Egy amerikai Velencében járva, felkiált:

— Ez rettenetes! A városban árvíz van, és ők énekelnek!

*

— Amikor megismertem Gizit, azt hittem hogy valóságos angyal.

— És aztán?

— Később rájöttem, hogy a libának is van szárnya...

CIRKUSZVÍZIÓ

Ha pár kortyot felhörpintek
s elszédít a rum-rum-rum,
felharsan a fülemben a
csinnadratta bum-bum-bum!

És a régi vándorcirkuszt
újra látom-tom-tom-tom,
apró srácként ott kuporgok
a fapadon-don-don-don...

Nincsen jegyem, nincsen pé'zem,
mert a gyatra-gyatra pé'z,
tőlem olyan távol van, mint
a tra-, a tra-, a trapéz...

Trombita zeng, ponyva lebben,
dübörög a dob-dob-dob,
ha meglát az igazgató,
félek, hogy ki-dob-dob-dob!

Zsonglőr játszik buzogánnyal
s közben szaltó-zik-zik-zik,
a humoros akrobata
nyújtón nyújtó-zik-zik-zik...

Műlovarnő! Álmaimnak
Amál-Amál-Amálja!
Órjás keble előttem őt
cseppet sem bla-blamálja...

„Állatsereg": madám Saci
paci-paci-pacija,
s a direktor Laci nevű
maci-maci-macija...

Víziómnak vége! Gyorsan
illant el a szesz-szesz-szesz
belőlem, így versem végén
poén, sajnos, nem lesz (lesz!)...

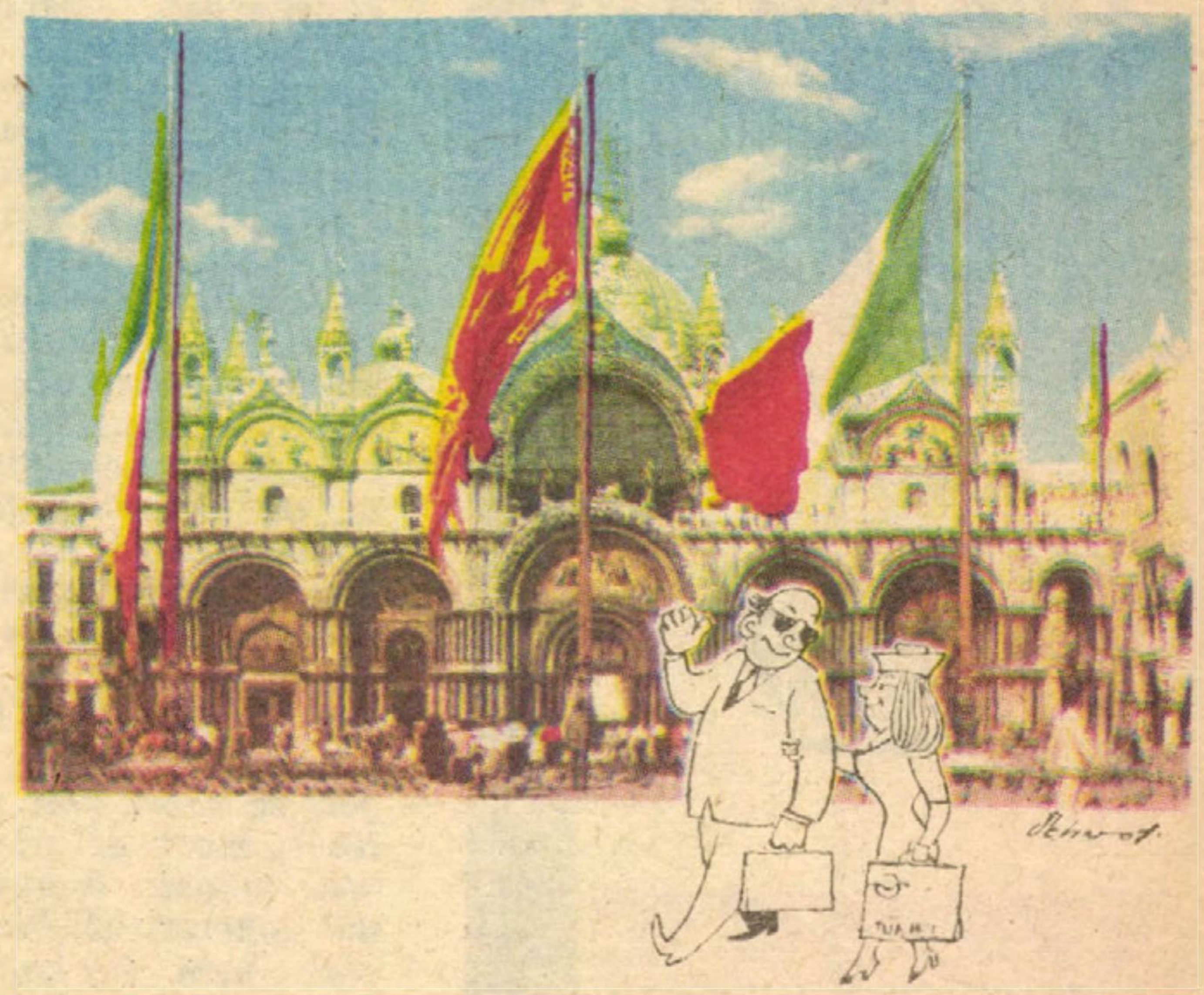
Szilágyi György

ÉLŐHAL

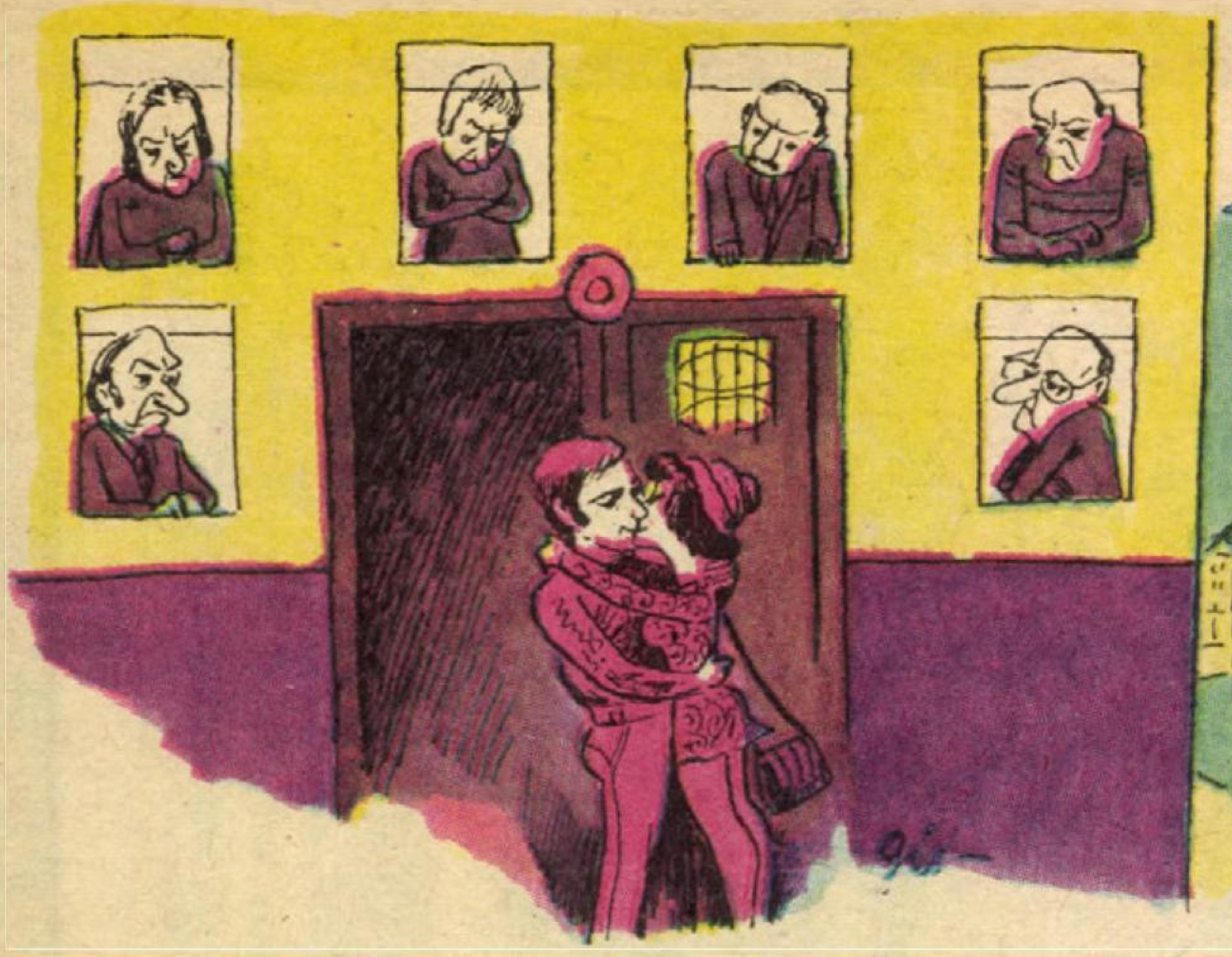

– Tessék egy másikat választani, mert ezt csak lelőni lehet...

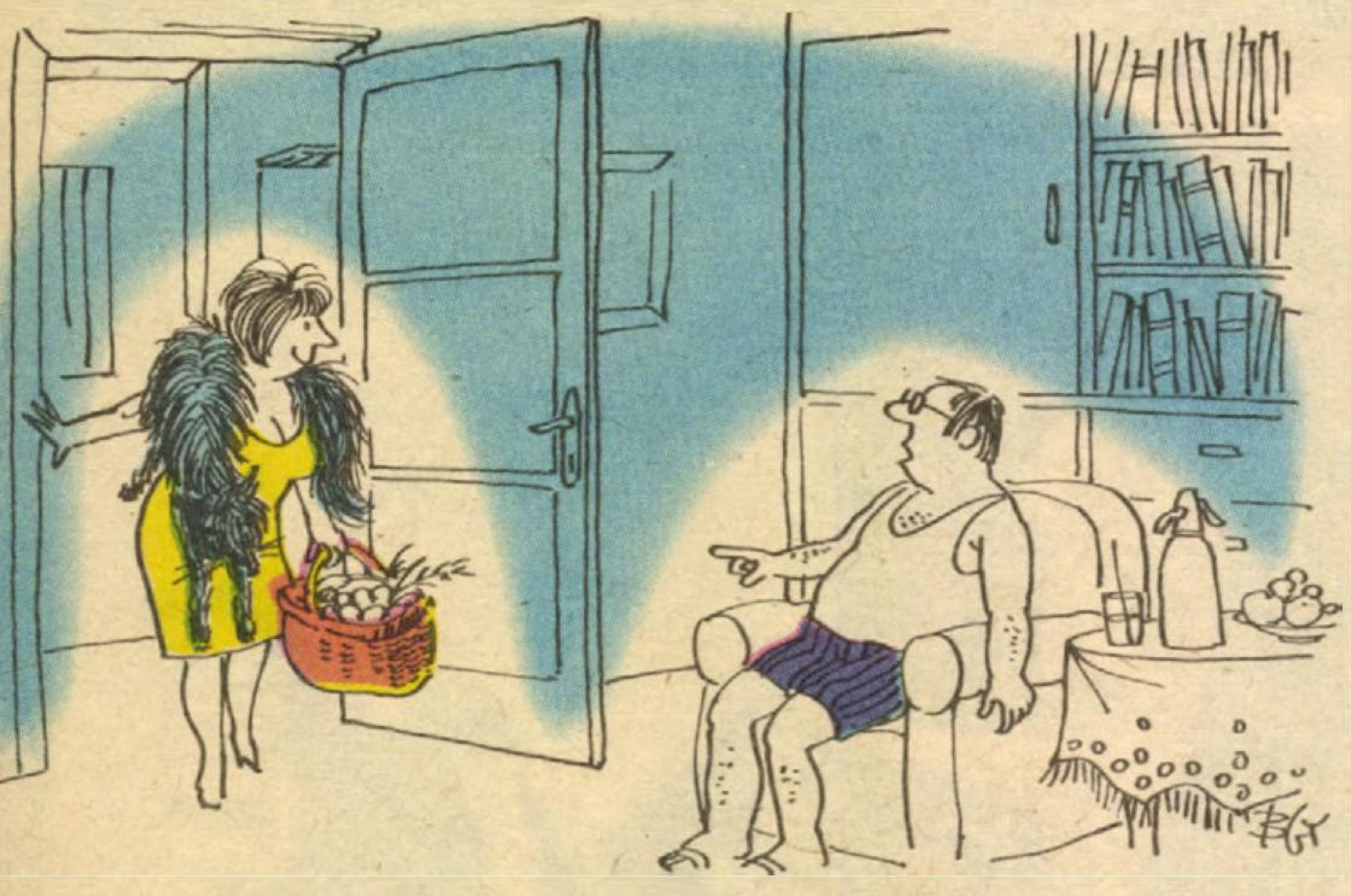
OLASZORSZÁGI TURISTAÚTON

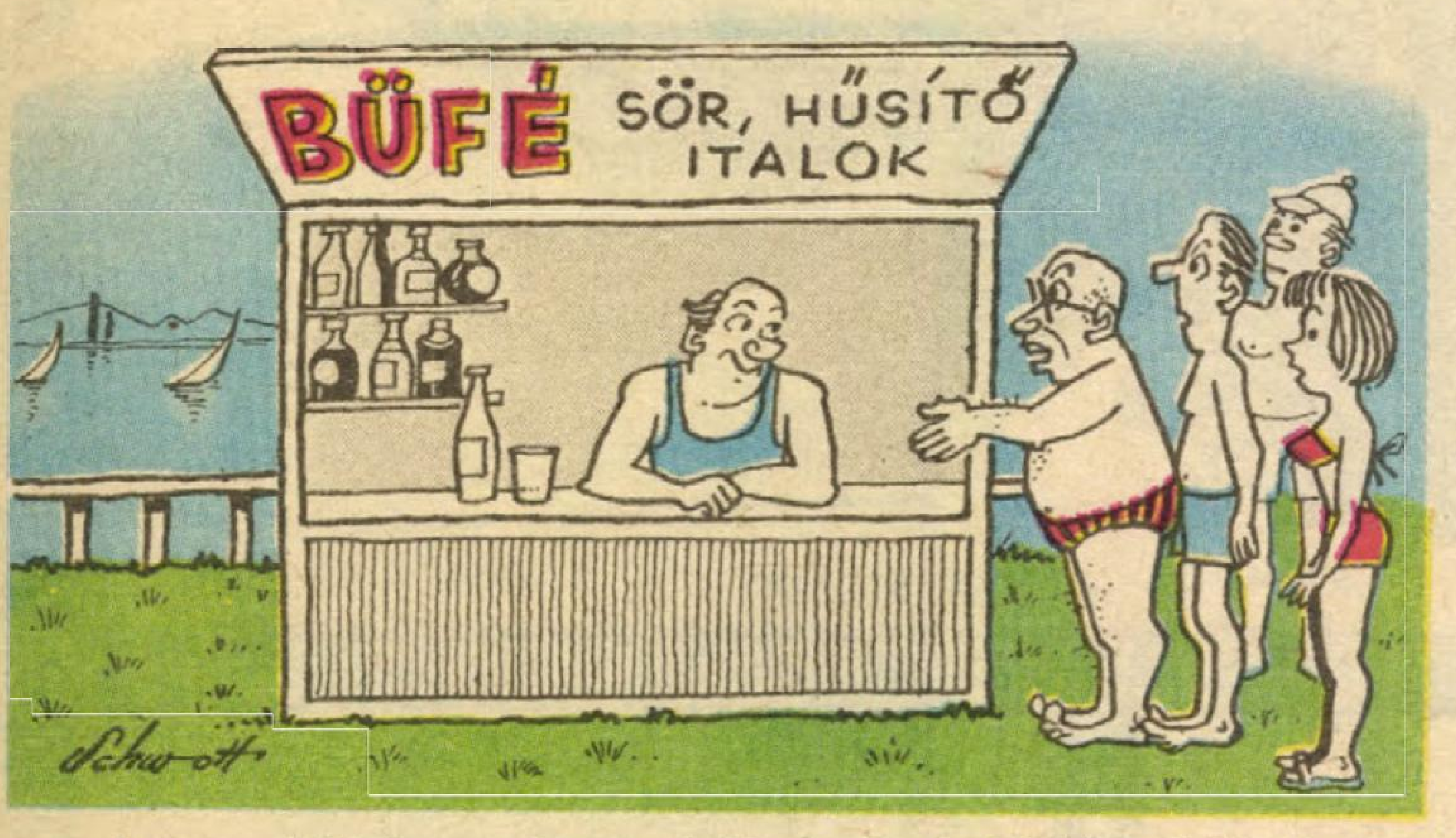
– Mindenekelőtt megnézzük azokat a remek kardigánokat...

– Már mindenki minket figyel. Kezdhetjük a csókolózást…

– Megint lengyelek voltak a piacon?!

– Azt mondták, hogy el vannak látva sörrel, hűsítő italokkal!
– Nincs okom panaszra, részemre a készlet untig elegendő.

BIZONYÍTÉK

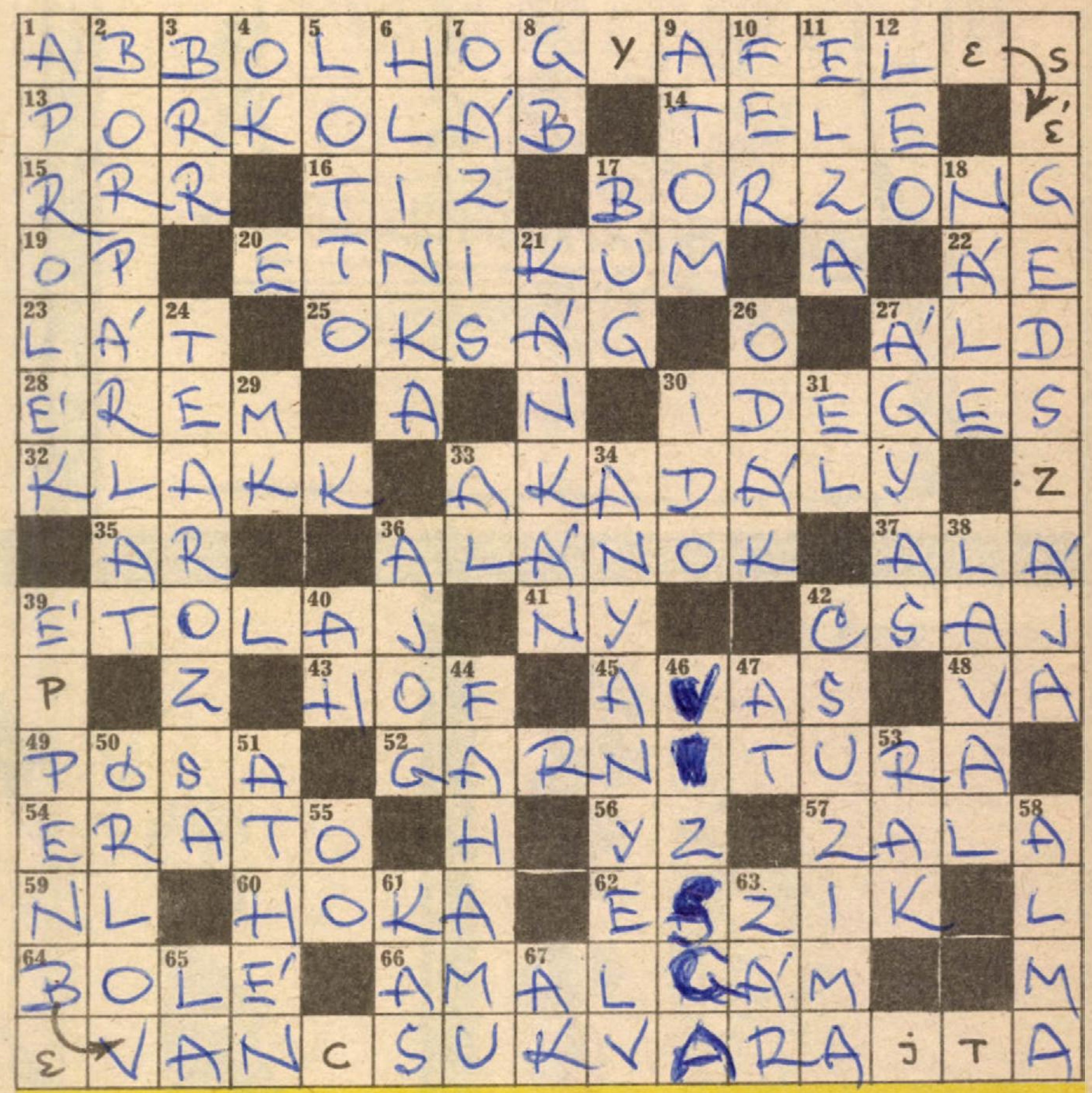
Kemecsei megmutatja barátjának a nyári szabadságán készült amatőrfényképet. — Pompásan sikerült pillanatfelvétel! — hangzik az elismerés. — Miből gondolod, hogy pillanatfelvétel? — kérdi Kemecsei. — Vízszintes 1 — függőleges 39 — hangzik a meggyőző válasz. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb augusztus 15-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES:

13. Börtönőr — régen
14. ... van a város akácfavirággal
15. Azonos betűk
16. Kerek szám
17. Hidegrázást, belső remegést érez
19. O. P.
20. Egy nép jellegzetes sajátságainak összessége
22. Á. E.
23. A szemével érzékel
25. A filozófiában az oki összefüggés
27. Áldását adja
28. Fémből készült kitüntetés
30. Csillapítót kell szednie
32. Hajdan divatos összehajtható cilinder
33. Amit le kell győzni
35. Az argon vegyjele
36. A népvándorlás korában élt szarmata lovasnép
37. Igekötő
39. Főzésnél a zsírt pótolja
41. Kettős mássalhangzó
42. Nő, lány — a fiatalok nyelvén
43. Udvar — németül
45. A Bükk hegység része Miskolc felett
48. V. A.
49. Sok örökzöld Dankó-nóta szövegírója (Lajos)
52. Készlet, felszerelés — ismert idegen szóval
54. A lírai költészet múzsája
56. Y. Z.
57. Dunántúli megye
59. Hollandia betűjele az autókon
60. Homlokán fehér foltot viselő ló
62. Táplálkozik
64. Gyümölcsből és szeszes italból készül
66. A higany ötvözete

FÜGGŐLEGES:

1. A vágott baromfinak többnyire rizzsel elkészített részei
2. A konyak magyar neve
3. ..., de fázom!
4. Következménye van
5. Szerencsejáték
6. Hajdani szlovák politikus, róla nyerte nevét egy hírhedt fasiszta szervezet (...-gárda)
7. Pihenő a sivatagban
8. Ez a két betű Shaw előtt áll
9. Kémiai elemek legkisebb része
10. ...geteges
11. Női név
12. Férfinév
17. A Visztula mellékfolyója
18. Vissza: lendület
21. Francia tánc a századforduló táján
24. Halványsárga, illatos virág
26. Emelkedett hangú lírai költemények
27. Élettárs — ahogyan régen mondták
29. M. K.
30. Mesterséges nyelv
31. Igekötő
33. Az alumínium jele
34. Amelyen beszélni a kisgyermek megtanul
36. A tudományok egyike (névelővel)
38. Francia miniszterelnök, akit a háború után kivégeztek
40. A csodálkozás indulatszava
42. Itt győzött Japán 1905-ben az orosz hajóhad ellen
44. Égési termék, szóda pótlására használják
46. A tanévet zárja
47. A. T.
50. Katalin cárnő kegyence
51. Európai főváros
53. A fordítottja végtag
55. Azonos betűk
58. Nem esik messze a fájától
61. Méhek szállása
63. Ajtón van
65. Olasz névelő

RÖVIDLÁTÓ VENDÉG

című keresztrejtvényünk megfejtése:

— Kérem, a levesemben két légy úszik!
— Ki van zárva, mind a kettő döglött.

100—100 forintot nyert:

Sóvágó Margit, 1213 Budapest, Kőris u. 4.
Harnóczi László, 1043 Budapest, Aradi u. 7.
Cser Katalin, 2472 Kajászó, Táncsics út 6.

A nyereményeket postán küldjük el.

SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft. 1/4 évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
77.2308/2-32 Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató
INDEX: 25 504

A júliusi (7. szám) **LUDAS MAGAZIN** keresztrejtvényének megfejtése:

„A férfiak meghallgatják egymást, az asszonyok megnézik egymást."

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:

Necsov József, 6720 Szeged, Korányi fasor 3.

Török Péter, 1068 Budapest, Szófia u. 19.

Váradi Imréné, 6600 Szentes, Marx tér, B. ép. fsz. 1.

A nyereményeket postán elküldjük.

– Asszonyom, itt akar belehízni?...
VASVÁRI ANNA:
PRÓBAFÜLKE
TALÁLKOZUNK
1982-BEN
UGYANEBBEN A PRÓBAFÜLKÉBEN
– Kérek két számmal nagyobbat és kisebbet...
– Nem jön le!...